Major Deringhouse velel patrole tří kosmických stíhaček, jako už mnohokrát předtím. Seržanti Rous a Calverman patřili k pilotům, kteří měli za sebou více než padesát útoků proti nepřátelským kosmickým lodím cizích bytostí. Stačili už získat pocit jistoty. Ani na okamžik se nenechali zmást nebezpečím, které na ně poblíž čtyřicáté planety soustavy slunce Vega bezesporu číhalo. Spoléhali se na své stíhačky, schopné vyvinout rychlost světla, a zároveň také na jejich zbraňové vybavení.

Leželi téměř dvanáct hodin v pilotních křeslech, než automatické zaměřovače objevily a zaměřily čtyřicátou planetu. V té chvíli ožili.

Čtyři ze šesti měsíců planety bylo zřetelně vidět. Tato planeta se nacházela na nejvzdálenějším okraji sluneční soustavy, byla proto jakoby strnulá, neobydlená a téměř nezasažená teplem slunce.

Calverman, štíhlý černý astronaut, muž rychlého postřehu i úsudku, si toho nebezpečí kupodivu všiml až jako poslední. Když ve sluchátkách uslyšel Rousovo vyděšené zvolání, pohon jeho lodi se už podobal plamenné atomové pochodni.

Calverman seděl zkrouceně v pilotní kabině, zaplněné plyny a kouřem. Tlaková helma, která mu za normálních okolností visela na rameni, zareagovala na změnu podmínek a automaticky mu zaklapla přes hlavu.

Tím se Calvermanův skafandr hermeticky uzavřel. Všechno ještě fungovalo, jen Calvermanovo tělo ne.

A tak se těžce zasažená stíhačka řítila volným pádem ke 40. planetě, jejíž sílící gravitaci nebylo možné přehlédnout. Autopilot stíhačky nefungoval od chvíle otřesu prostoru. Svítily jen dvě malé spojové obrazovky.

Krátce po těžkém zásahu měl seržant Calverman v kabině 3218 stupňů Celsia, což byla teplota, která by jeho tělo rázem proměnila v popel, kdyby na sobě neměl speciální skafandr. Ale takhle naštěstí nic necítil.

Za bezradným pilotem propuklo peklo.

Major Deringhouse a seržant Rous zarputile bránili svou kůži. Dokud se jim dařilo ovládat jejich malé, ultralehké stíhačky, byli mimo nebezpečí, protože byli rychlejší a obratnější než protivník. Hrozilo jim jediné nebezpečí - totéž, které potkalo Calvermana - nebezpečí náhodného zásahu z paluby nepřátelské lodi, která se vynořila poblíž z hyperprostoru.

Stíhačky nebyly ničím jiným než kosmickými vosami, které uměly potrápit, byly hbité a rychlé, dobře vyzbrojené, ale jejich mateřskou palubou byl velký vesmírný křižník.

Deringhouse odtrhl oči od zaměřovačů. Všude kolem se vynořovaly spousty nepřátelských leteckých jednotek. Vyskakovaly přímo z hyperprostoru a proto nebylo možné uniknout překvapení, jež způsobily.

Proti Deringhousemu se opět hnaly svazky zbraňových paprsků. Majorovi nezbylo než zrušit naplánovaný útok a zmizet z nastoupeného letového kurzu.

Na malé obrazovce videofonu se objevila tvář seržanta Rouse. Byla bílá jako sníh. Rty se podobaly bezbarvým čárkám, podivně zkrouceným díky optickému klamu, způsobenému vybouleným krytem přilby.

Deringhouse hodně riskoval. Bylo už známo, že se protivník na oněch šesti měsících opevnil, a že si tam vystavěl spolehlivé základny.

Major věděl, že zprávu o nenadálém útoku zdánlivě klidného nepřítele musí okamžitě hlásit na mateřskou lodi a tím pádem i veliteli celé odvážné akce - Perrymu Rhodanovi.

Ovšem prozatím myslel Deringhouse hlavně na přežití. Nepřítel neznal slitování.

Najednou zaslechl táhlé zaječení slábnoucího energetického ochranného pole své lodi.

„Jsem uprostřed roje!“ vykřikl Rous. „Ti mě asi dostanou. Už nestřílejí nazdařbůh. Nejpozději za pět minut se musím octnout v křížové palbě! Co mám dělat?“

Deringhouse opět strhl loď z kurzu. Díky tomu se mu podařilo uhnout před několika paprsky. Rous uslyšel jeho zasténání a pak tlumená slova: „Zůstaň, kde jsi! Zůstaň tam! Co dělá Calv...?“

„Padá k planetě. Číslo čtrnáct ho zachytilo. Už ho ani nevidím.“

Deringhouse se ohlédl. Jekot agregátů mu prozrazoval, že letí na plný výkon a že stroje jen s největším vypětím absorbují zásahy. Docela určitě už několikrát překročil hranici výkonu. Pokud by agregáty nestačily zásobovat vyrovnávač přetížení, mohlo by to Deringhouse rázem roztrhat na atomy. To byl fyzikální zákon, jemuž by se relativně slabý lidský organismus neubránil.

Na obrazovkách se lodě Topsiderů objevovaly jen ve chvíli, kdy se zablesklo z jejich děl. Než však světelný záblesk dorazil, uplynulo i několik vteřin nebo minut.

„Vracíme se ve směru k Veze,“ hlásil Deringhouse do telekomu. „Ale pomalu a jen za pomoci ručního řízení. Každý náš manévr si dokáží spočítat! Já...“

Uslyšel Rousův výkřik. Žhavé, zářivé, všespalující cosi se tentokrát blížilo svrchu.

Energetický zaměřovač ztratil svůj význam.

Deringhouse obrátil loď přídí vzhůru. Při nízké rychlosti zhruba 500 kilometrů za vteřinu bylo možné ještě docela dobře manévrovat.

Tady, v nekonečném volném prostoru, nehrály vzdálenosti žádnou roli. Scvrkly se do prázdna.

Zaměřovače se znovu ohlásily. Na obrazovce energetického zaměřovače se objevily charakteristické obrysy topsiderské lodě. Byla dlouhá, podobala se doutníku a uprostřed korpusu měla kulatou vybouleninu.

Deringhouse dávno věděl, že v ní Topsiderové umístili nejdůležitější stroje a agregáty lodi. Lidé a humanoidní Arkonidané je vestavovali na záď. Ještěrčí bytosti se chovaly tedy jinak.

Palubní počítač stíhačky odměřoval vzdálenost a zaměřoval vlastní zbraňové systémy. Deringhouse by to nikdy nedokázal sám včas stihnout.

Když zablikal zelený signál, pevně zatnul zuby a stiskl spoušť odpalu. Vykřikl a zavřel oči, protože ze stíhačky vyšlehl záblesk.

Cizí loď plula ve vzdálenosti směšných 30 000 kilometrů.

Trvalo jen zlomek vteřiny, než střela zasáhla cíl. Deringhouse z něj pak viděl už jen zářící žhavý bod; proměňující se v nafialovělý energetický mrak.

Rous zařval nesrozumitelná slova. Takhle křičel radostí pronásledovaný člověk, který v tu chvíli myslí už jen na záchranu vlastní kůže.

Deringhouse proletěl nafukujícím se oblakem atomárních plynů. Z velké topsiderské lodi už nebylo nic vidět.

V jeho energetickém ochranném štítě, sestávajícím z pětidimenzionálních jednotek, zuřila bouře. Sotva Deringhouse oslněnýma očima pohlédl opět na temnotu vesmíru, už zase musel uhýbat.

Seržant Rous byl za ním. Pár vteřin nato ho předletěl.

Deringhouse reflexivně přidal. Nyní už mohlo pomoci pouze podstatně hbitější zrychlení stíhaček.

Takže se v bláznivém letu, neustále střídajícím směr, pustil za Rousem. Blízko vpředu a napravo načervenale svítila hmota 40. planety.

Deringhouse zjišťoval, že se octl v bláznivém propletenci modrobílých termopaprsků. Protivník po něm divoce střílel,

přestože věděl, že při těchto divokých manévrech zasáhne jenom náhodně.

„Calvermane, co je?“ zoufale vykřikl Deringhouse do mikrofonu v přilbě. „Calve, ozvi se... Calve... letíme pryč! Calve!“

Pak nastalo ticho.

Všichni poslouchali.

A slyšeli jen Calvermanovo chroptění. Zároveň se rozzářily obrazovky telekomu. Calverman podle všeho ještě žil.

Deringhouse potlačil zaúpění, když spatřil přítelovu pro padlou tvář. Jeho temná, téměř černá pletí byla poseta červenými skvrnami a pruhy.

„Explozivní ztráta tlaku,“ ozvalo se z reproduktoru. „Píchá mě na prsou. Vyrvalo mi to vzduch... Zmizte! Honem, zmizte!“

Posledním slovům bylo už jen sotva rozumět, Calvermanova přilba udeřila do vysílačky. Na obrazovkách se pak objevily už jen jeho tmavé, bolestí sevřené oči.

„Rítíš se do atmosféry,“ křičel zoufale Deringhouse. „Potřebuješ se dostat na oběžnou dráhu. Co pohonné agregáty?“

Calverman se jen usmál. Kašlal u toho a těžko se mu dýchalo, ale usmíval se. To říkalo víc než slova.

„Zmizte a pozdravujte šéfa. Na třetím měsíci je malá základ na Topsiderů. Ještě jsem ji stačil rozeznat. Zmizte, a ať vás ani nenapadne mě lovit z tý mašiny. Než byste se ke mně dostali, budu dole. Zmizte...!“

Posledním slovem je přímo zapřísahal. Pak zavřel oči.

„Rousi, pokračujte v ústupu,“ rozkázal rychle Deringhouse.

„Letím pro něj. Nějak ho do své lodi dostanu. Já...“

Majorova stíhačka dostala přímý zásah. Úplně to s ní zacloumalo. Absorbéry přetížení zavyly a na obrazovkách se objevily spirály hvězd. Podle toho se stíhačka divoce otáčela kolem vlastní osy.

Venku to jasně rudě žhnulo. Deringhouse měl pocit, že venkovní horko přímo cítí, i když to byl nesmysl.

Vedlo se mu jako Calvermanovi, kterého chtěl před chvílí zachránit, jenom s tím rozdílem, že neprožíval explozivní dekompresi. Jeho kabina zůstávala těsná a klimatizace stále ještě pracovala.

Přesto se stíhačka za pár vteřin proměnila ve vrak a za ní se táhl ocas atomárního plynu.

Trvalo chvíli, než si Deringhouse uvědomil, jak seržant zoufale volá.

Rous okamžitě zrušil zrychlující manévry a nyní padal asi tisíc kilometrů vedle zničené stíhačky velitele letky.

„Jsem v pořádku,“ hlásil Deringhouse. „Úplně v pořádku. Nejsem zraněn. Ještě střílejí?“

„Ne, ale tvůj stroj se točí jako káča,“ zachrastilo v reproduktoru. „Jestli nás teď budou pronásledovat, dostanou nás. Stabilizuj tu kraksnu. Spočítám manévr.“

Deringhouse nic neříkal a snažil se rutinovanými pohyby zastavit zběsilé otáčení lodi.

Pomalu to dokázal... Zjistil, že zásah loď jenom olízl. Nezpůsobil žádné vážnější závady na agregátech, ale zavinil, že stíhačka nedokázala měnit směr podle potřeby.

Rous se zvolna blížil. Musel se dostat těsně vedle velitelovy lodi, aby ho mohl vzít na palubu.

„Calv, co je s Calvem?“ ozvalo se v Rousově přilbě. „Chtěl jsem ho vyzvednout.“

Seržant zatnul zuby. Věděl stejně dobře jako Deringhouse, že jejich kamarádovi už není pomoci. Tam, kde byl, se zdržoval i nepřítel. Čtyřicátá planeta se navíc stále vzdalovala.

Deringhouse čekal na podřízeného. Na Rouse bylo spolehnutí. Ten jen doufat, že je Topsiderové nechají na pokoji.

Zatímco se seržant snažil dopočítat jemnosti přiblížení k Deringhousovi, miliony kilometrů za nimi v atmosféře nepřátelské planety vzplanulo vesmírné těleso.

Calvermanova přilba ještě ležela na optice telekomu. Vyhaslé oči zíraly na obrazovku. Nic necítil, přestože se jeho rty usmívaly.

✧ ✦ ✧

Říkali mu Thort a byl to vládce Ferronů. Lidé, kteří přistáli na osmé planetě soustavy Vega, byli jeho přáteli, protože vysvobodili jeho lid z topsiderského područí.

Perry Rhodan, bývalý kosmický pilot US Space Force, první pokořitel pozemského Měsíce, neztrácel během jednání s Thortem klid ani přehled.

V tomto případě pro něj neexistovala žádná kompromisní řešení. Inteligentní bytosti 8. planety Vega, která nesla název Ferrol a na níž žili Ferronové, požádala o zbraně a uzavírala s Rhodanem obchodní smlouvu. Nacházeli se v takzvaném Sále rozhodnutí uvnitř Rudého Paláce, epochální stavby hlavního města Ferronů Thorty.

Rhodanovi připadalo trochu trapné, že jinak všemocný Thort k tomuto jednání přizval i ministerskou radu. Očividně měl přece jen ještě svázané ruce. Jednání se tudíž protáhla na ně kolik ferrolských dní.

Komise pozemšťanů byla malá: Perry Rhodan, jeho přítel Reginald Bull a telepat John Marshall, muž, který uměl číst i myšlenky cizích lidí.

Ne, Rhodanovi nešlo o zisky. Chtěl s Ferrony jasnou a průzračnou, čistou, morální smlouvu.

Thort znovu studoval návrhy smlouvy. To bylo jeho právo.

Reginald Bull byl zevnějškem i povahou opakem svého přítele. V jeho světlých, zdánlivě bezbarvých očích bylo možné vyčíst nedůvěru.

Jenom Marshall se plně soustředil a byl zticha. Jeho úkolem bylo neustále střežit myšlenky ministrů. Alespoň v tom, to ohledu se Rhodan zabezpečil.

Rhodan přemýšlel. On, člověk narozený na Zemi, seděl tváří v tvář zástupcům cizí civilizace na planetě, vzdálené od Země 27 světelných let! Bylo paradoxní, že měl převahu na bytostmi, které se mezitím dostaly dál, než by dosud zůstali lidé, nebýt náhodného setkání s Arkonidany. Rhodan na jazyku cítil určitou hořkost a bezděčně pohlédl na Bullyho. Podsaditý muž v tomto ohledu zřejmě neměl žádné výčitky. Právě lámanou ferronštinou namítal, že se mu nelíbí třetí odstavec smlouvy. Byl vyslechnut a podle všeho i respektován.

Rhodan si odkašlal. John Marshall se bezděčně pousmál. Věděl, co se děje ve velitelově hlavě.

Kdosi tiše zašeptal a Rhodan se probral ze zamyšlení. Otočil se. Byl to Marshall.

„Vadí jim naše plánovaná základna na jejich planetě, pane," řekl mutant.

„Vyčkejme," opáčil Rhodan stejně tiše. „Oni pochopí, že bez základny to tady nebude možné. Už přišly zprávy z lodi?"

Marshall zavrtěl hlavou.

Reginald Bull, obvykle zvaný Bully, bezděčně zafuněl. Zase jednou bojoval o sebevládu a zapomínal přitom na dobré vychování.

„Doufám, že to nebudou muset zase odložit," poznamenal. „Vo čem tady eště přemejšlet?"

Jedovatě pohlédl na Thortovu pokroucenou postavu. Bleděmodrá pleť těchto bytostí mu už dávno nevadila. Ani ostrý kontrast narezlých, měděně zbarvených vlasů. Pro člověka nepříjemný byl i temný pohled jejich příliš hluboko posazených očí.

Thort zpozorněl a zvedl hlavu. Drobná ústa se mu stáhla do přívětivého úsměvu. To taky vypadalo nezvykle.

„Pane, jsem očekáván na palubě své lodi," zdůraznil Rhodan. „Budete se moci rozhodnout? Jsou ještě nějaké nejasnosti?"

Rhodanova ferronština byla dobrá. Arkonidské hypnoškolení se jako obvykle osvědčilo. Bez něj by lidé nikdy nebyli schopni během několika let pochopit a zvládnout neobyčejně vyvinutou arkonidskou techniku. Všeobsahující školení dostali jenom Rhodan a Bull. Všichni ostatní získali částečné vědomosti, například piloti stíhaček jen znalosti o technice svých letounů.

„Prosíme vás o strpení," odpověděl Thort. „Dohoda bude znamenat značný zásah do navyklého způsobu života Ferronů. Náš poničený průmysl se teprve zotavuje z invaze. Budeme muset přemýšlet, zda obchodní styky mezi vámi a námi mají podléhat státní kontrole, nebo jestli je máme ponechat na volném trhu."

Tak tohle bylo jasné, docela jasné - Rhodan zcela chápal, oč tady jde a proč je Thort v úzkých. Ale Rhodana to zajímat nemuselo. Tohle bylo vnitřní záležitostí Ferronů.

„Dávám vám čas na rozmyšlenou, pane. Vaše slunce je horké a mocné. Dovolíte nám, abychom strávili polední čas na palubě své lodi?"

Thort okamžitě vstal a přikývl. To bylo uspokojivé gesto. „Dáme vám vědět prostřednictvím spojového důstojníka Chaktora, sděloval Thort. „Ještě dnes dojde k uzavření dohody."

„Vaše vnitřní záležitosti se pochopitelně týkají jenom vás, pane," ujišťoval ho Rhodan. „Ale smím vědět, jak dalece je zrenovována vaše poškozená vesmírná flotila? Zprávy mých průzkumných pilotů jsou zneklidňující. Musíme se připravit na nové nepříjemnosti."

Thortova malá tvář se zakabonila. „Právě montujeme na lodě vámi doporučená a podle vašich plánů vyrobená paprsková děla," vysvětloval jeden důstojník flotily. „Průmysl na všech třech našich planetách pracuje na plné obrátky. Předáte nám i podklady k výrobě arkonidských projektorů energetických polí?"

Bully si odkašlal, ale bylo to zbytečné.

„O tom si promluvíme po podpisu smlouvy;" jemně se pousmál Rhodan. „Zatím se s vámi loučím, pánové."

Uklonili se a šli. Thort za nimi hleděl. Nevěděl, odkud pocházejí, Rhodan se představil jako Arkonidan.

Sloužilo to udržení tajemství polohy Země ve vesmíru. Rhodan neměl žádný zájem na tom, aby ještě nezralé lidstvo zavlekl do nějakých galaktických potíží. V tomto ohledu byl vlastně egoista.

Labyrint chodeb je propustil. Venku jakoby se vařil vzduch. Obří slunce Vega stálo na téměř bezmračném nebi v plné kráse a vyzařovalo neskutečné horko. Teplota dosahovala téměř padesáti stupňů Celsia.

„To by stačilo," vyčerpaně poznamenal Rhodan. „Za chvíli bude třiapadesát stupňů ve stínu."

Kráčel k čekajícímu kluzáku, když vtom ho jakési táhlé, tiché zavytí donutilo zastavit. Zastavil se i Marshall. Zdálo se, že zachytil telepatickou informaci z paluby křižníku.

Bull zíral přimhouřenýma očima k nebi. Jemné vytí se vystupňovalo do temného dunění.

Rhodan zpozorněl.

Za vrcholky nedalekých hor padalo doběla rozžhavené těleso. Jako by to byl nějaký obrovský meteorit.

Ale za okamžik se pád zastavil a nevysoko nad povrchem planety se vznášela malá kulovitá loď.

„Jestli tohle není Nyssen, tak spolknu vlastní helmu," vykřikl zlostně Bull. „Kdy se ten člověk konečně naučí rozumně přistávat?!".

„Takhle to dělají Arkonidané," řekl protáhle Rhodan. „Mimoto si vzpomínám, že jsi předvedl už i horší způsoby přistání."

„To byla nutnost," odporoval Bully. „Hej, co je to s Nyssenem? Tohle přece je S-7!"

Bull se rozběhl.

Mutant se probral ze strnulosti. Jeho úzká tvář zvážněla.

„Nouzové přistání, pane. Nyssen má na palubě Deringhouse. Těžké popáleniny. U šesti měsíců propuklo peklo. Nyssen odtud transitoval. Podstoupil značné riziko, pane."

Rhodan nic neříkal. Nastoupil do kluzáku, za okamžik odstartoval a vznesl se nad střechy města. Za oválnými okny lodi se objevil velkoryse vybudovaný centrální kosmodrom.

To, co stálo na severním okraji kosmodromu, bylo uskupením superlativů. STARDUST II, jak Perry Rhodan nazval ukořistěný arkonidský křižník, byla nejen symbolem vědecké úrovně a technické zralosti.

Byla zároveň i nepřehlédnutelným symbolem moci: moci, která prakticky dobyla a kolonizovala podstatnou část Galaxie, aby usmířila planety a zabezpečila mír. Jenom k tomuto účelu byly superkřižníky imperiální třídy vybudovány. Neexistovalo nic, co by před jejich silou obstálo.

Rhodan chvíli hledal S-7.

Nyní, když se snesla do blízkosti obrovité STARDUST II, byla degradována na drobnou mušku. Superkřižník měřil v průměru 800 metrů! Žádná bytost v celé Galaxii nedokázala postavit tak velkou a mocnou loď!

Kluzák se blížil.

Zanedlouho Bull s Rhodanem vystoupili a ztratili se mezi přistávacími nohami. Rhodan šel pomalu. Ale sotva vstoupil na palubu křižníku, mohl pozorovat transport raněného muže.

S-7, jeden ze záchranných člunů křižníku, právě vyplivoval vzrušeně diskutující posádku. Muži byli bledí a vypadali unaveně.

Od hloučku se odlepila postava majora Nyssena. Přilbu měl v podpaží. Krátce střižené vlasy slepené potem.

Krátce zasalutoval.

Rhodanova tvář vyzařovala klid a dobrotu Přimhouřil oči a zahleděl se na šedesát metrů vysokou S-7. Čekal.

„Bylo to horké želízko," pane řekl malý muž. „Příliš horké pro malé stíhačky. Seržant Calverman padl. Jeden z mých nejlepších mužů."

Většího uznání se Afričanovi nemohlo z Nyssenových úst ani dostat. Rhodan stále ještě mlčel. Cítil, že se Nyssen musí vypovídat.

„Ještěrky se usadily na šesti měsících čtyřicáté planety. Největší z nich horečně přeměnili v hlavní stan. Zbývajících pět měsíců slouží coby obranné bašty a mají pravděpodobně jen malou posádku, nicméně dobré zaměřovací stanice. Calverman, Rous a Deringhouse se zničehonic octli uprostřed hejna nepřátelských lodí. Poslal jsem je napřed, aby bleskurychle prozkoumali terén. Rous zachránil Deringhouse. Já jsem letěl jednu světelnou hodinu za nimi. Když jsem zjistil, co se děje, rychle jsem je vzal na palubu a transitoval zpátky. To je všechno, pane."

Tohle bylo jen krátké vylíčení dramatických událostí. Nyssen nikdy neplýtval slovy. Předpokládal, že mu i tak každý po rozumí.

Rhodan jen přitakal. Pak přišla otázka: „Co Deringhouse.. Přežije to?"

Nyssen unaveně pokrčil rameny. „Jeho stíhačku zasáhl termopaprsek. Měli bychom udělat něco pro posílení ochranných štítů lodí. Utrpěl těžké popáleniny."

„Odpočiňte si, Nyssene. O váš člun se teď postarají mechanici. Děkuju vám!"

Rhodan mlčky hleděl za odcházejícím kapitánem. Pak vy kročil směrem ke vstupu na křižník.

Nyssen mezitím potkal jednoho z pilotů stíhaček.

„Něco nového o majoru Deringhousovi?“ zeptal se Rous.

Nyssen zavrtěl hlavou. „Brzy nám zas bude pěkně horko Rousi. Myslím, že Rhodan opět nasadí do boje své mutanty. I když se přiznám, že nevím jak.“

✧ ✦ ✧

Bezvědomý muž ležel až po krk ve vaně, naplněné mléčně vyhlížející tekutinou. Biosyntetická látka se starala o obnovu spálených buněk pokožky.

Palubní lékaři Haggard a Manoli toho moc nenamluvili.

„Vydrží to!“ řekl Haggard. „Ale je to zlé. Byl bych mnohem raději, kdybychom neměli vůbec žádnou práci se zraněnými. Bude ležet dvanáct hodin v hypnospánku. Bolest při takových popáleninách není nic příjemného.“

Rhodan musel myslet na jeho slova. Zatnul zuby.

„Díval se do tváře samotnýmu ďáblovi,“ poznamenal Bully. „Měli bychom něco udělat, aby nás příště už nestačili překvapit.“

Rhodan se zahleděl do přítelových světlých očí. S Bullym před čtyřmi lety letěl na Měsíc. Spolu s ním objevil ztroskotaný křižník Arkonidanů. Znali se a přátelili od první chvíle, kdy se přihlásili do US Space Force.

„Musíme něco udělat,“ potvrdil Rhodan. „Oukej. K mému štěstí měl Deringhouse štěstí.“

„Co prosím?“ podivil se Bull neobvyklé větě. „K tvýmu štěstí?“

„Přesně tak,“ smutně se pousmál Rhodan. „Existují lidé se svědomím. Já k nim patřím. Nikdy v životě bych Calvermanovu smrt nedokázal považovat za nutnost. Neměl jsem ty průběžné průzkumné lety přikazovat. Ne, nic nenamítej, Bully,“ zarazil nadechnuvšího se druha.

„Crest a Thora čekají ve vedlejší místnosti,“ oznámil po chvíli Bully, a když se ještě jednou podívali na pilota, odpočívajícího v hluboké hypnóze, opustili ošetřovnu.

Před lékařským oddělením se větvil labyrint chodeb a vedl do nejrůznějších směrů. STARDUST II byla uvnitř sama pro sebe městem.

Po transportních pásech sjeli k centrálnímu sektoru a antigravům. Uvnitř lodi existovalo stále dole a nahoře, i při letu, oč se staraly absorbéry přetížení. To byl jenom zlomek technických vymožeností, kterými loď disponovala, a o nichž ještě před nedávnem neměli lidé na Zemi ani potuchy.

Klouzali antigravem 300 metrů vzhůru. Velín lodi byl umístěn přesně v centru obrovité koule, jako její srdce.

Přesto i tohle byla loď stará tisíce let. Na Arkonu už dlouho nemysleli na další vývoj. Podlehli sebeuspokojení a následné letargii. Doba rozkvětu Arkonidany minula. Blížili se svému zániku...

Nyní záleželo na tom, která civilizace se ujme jejich dědictví a znovu obnoví slávu arkonidského impéria. Velké Impérium stálo na hliněných nohou. Téměř ve všech oblastech kolonizované Mléčné dráhy propukala povstání a revolty, A na Arkonu nebyl nikdo schopen vyslat flotilu, aby udělala pořádek.

Strážní roboti před pancéřovými dveřmi takzvaného malého počítačového prostoru zasalutovali. Rhodan si jich nevšímal. V duchu se zabýval důležitějšími věcmi.

V stup se otevřel.

Před počítačem stál Arkonidan Crest, vědec s podivně mladistvým výrazem ve staré tváři. Jeho vysoká, štíhlá postava budila obdiv. Téměř bílé vlasy, vysoké čelo a červené oči byly znameními příslušnosti k jeho civilizaci.

Crest byl dokonce ještě o něco vyšší než Rhodan, ale vnějškově se už od lidi nijak nelišil. Anatomické rozdíly pak byly viditelné pouze pod rentgenem:

Vážně a důstojně přitakal, což byla skutečnost, která se Rhodanovi moc nelíbila. Při Crestově povaze nebylo obvyklé, že by od Rhodana udržoval nějaký odstup.

Mladá žena po jeho boku ztělesňovala přesně to, čím byla stále: Thora - velitelka na Měsíci zničeného kosmického křižníku. Chovala se chladně, odmítavě a trucovitě. Už dávno však Rhodanovi nedávala najevo, že lidé jsou pro ni jen vyvinutějšími poloopicemi. Nicméně to neznamenalo, že by změnila názor.

Rhodan na ně upřeně pohlédl.

„Oukej!“ řekl pak. „Nebudeme se tím dlouho zdržovat, Thoro. Jistě mi chcete zase říct, jak směšně malí by byli lidé, kdyby je náhoda nesvedla dohromady s Arkonidany. Promiňte, ale tuhle písničku už znám. Zprostředkovali jste mi obrovské vědomosti. U toho zůstane. Nyní jsme na osmé planetě Vegy. Venku ve vesmíru číhají zástupci nelidské civilizace. Nemám čas!“

„Barbare!“

Rhodan se mlčky uklonil. Jemné nosní dírky krásné ženy se chvěly. Zase jednou byla zachvácena podivnou směsicí lásky a nenávisti, kterou vůči Rhodanovi cítila.

„Děkuji, Thoro. Obvykle to bývali barbaři, kteří díky svému zdravému duchu a fyzické síle znovu zbudovali rozpadlá a zaniklá impéria. Nenecháme toho, Thoro?“

Crest mlčel.

„Připomínáme vám náš požadavek. Byl vám předán?“ zasyčela Thora.

„Jistě. Písemně,“ odkašlal si Rhodan. Bully se zašklebil.

Kráska zavřela oči. Jen její štíhlé ruce se chvěly.

„Musím vás zklamat," řekl Rhodan do ticha. „Tento křižník získala moje posádka. Proto vám nemohu předat velení. Bylo by navíc nezodpovědné opustit se STARDUST II soustavu Vegy proto, abyste se podívali domů."

„Máme na to právo. Vy jste..."

„Já vůbec nic, pokud dovolíte," odmítl Rhodan ostrá slova. „Tady jde o existenci lidstva. Země je jen sedmadvacet světelných let daleko. Každou chvíli ji Topsiderové mohou objevit. Už přišli na to, že se zmýlili v propočtech, když se sem vydali za nouzovými signály vašeho zničeného křižníku na Měsíci. Hledají ho! A já nedopustím, aby zničili Zemi, rozumíte?"

„Odvezte nás na Arkon. Pomoc imperiální flotily vám mohu zaručit," namítl tiše Crest. „Vidím, že svůj úkol už nesplním. Planeta věčného života se podle všeho nedá nalézt. Odvezte Thoru a mě domů."

„Je mi líto. Nemohu odletět s jedinou skutečně bojeschopnou lodí do ohniska Galaxie, kde zuří války a bitvy mezi povstaleckými civilizacemi. Dokud pozemšťané nebudou velcí a silní, nemohu nic riskovat. Navíc mým prvořadým současným úkolem je postarat se, aby nelidští Topsiderové zmizeli ze soustavy Vega."

„ Měl byste se zamyslet nad tím, jak velmi nedůležité je to vaše zbožňované lidstvo v galaktických měřítkách," poznamenala posměšně Thora.

„To je věc názoru," odpověděl Rhodan a na čele mu vyvstala kolmá vráska. „Creste, vy jste vědeckým šéfem ztroskotavší arkonidské expedice. Vyčkejte, dokud nevyženeme Topsidery. Pak se uvidí. Nyní mi promiňte, ale pět minut už uplynulo."

Rhodan se podíval na hodinky. Bylo to tak, jak řekl.

„Takže brzy zase poteče krev," hořce se usmál Crest. „Vy dobře víte, jak si lidí vážím. Nikde ve vesmíru neexistuje civilizace nám tak blízká. Pokud si myslíte, že převezmete dědictví Arkonidanů během několika let, pak se mýlíte. K tomu vám scházejí všechny předpoklady."

Rhodan se zastavil mezi dveřmi. Zvolna se otočil.

„Ještě se budete divit, Creste! Nezaměňujte nás s vašimi otřesně letargickými soukmenovci. Jednoho dne bude Země hrát galaktickou roli. Až budu mít krytá záda, rád vás doprovodím na Arkon. Vyčkejte tedy, prosím, a nezapomeňte, že jste naživu jenom díky lidem."

„Muselo to bejt?" zeptal se Bully, když nastupovali do antigravu.

Rhodan mlčel.

Proto Bully bouřlivě pokračoval. „Nepovažuju za vhodný když se lidem připomínaj provedený dobrý skutky. Na druhou stranu - kdyby bejvali neztroskotali, netušili bychom vůbec nic z toho, co teď všechno víme! Netušili bychom ani, jak vypadá naše vlastní sluneční soustava!"

Rhodan se zamračil. Bully měl pravdu, ale tady se už nedalo nic jiného dělat. „Budou si muset zvyknout. Ani náhodou nemíním vtrhnout do nějaké války uprostřed Galaxie. Arkon je zasvěcen zániku, totéž se týká jeho říše. Naším úkolem je postarat se o bezpečnost Země a jejího okolí. Nesmíme přitom brát ohledy na raněnou arkonidskou hrdost. Ještě nějaké námitky?"

Rhodan se odrazil z antigravu. Před ním ležel obytný sektor důstojníků křižníku. Zastavil se přede dveřmi velitele. „Postarej se o S-7. Mám práci. Je na palubě nějaký holič? Nejlépe někdo, kdo se vyzná v parukách?"

„Přivedu doktora," zaúpěl Bully. „Zůstaň hezky klidnej! V kabině je chladno. Já..."

Rhodan se tajuplně usmál. Byl to onen úsměv, kterým se proslavil už mezi astronauty. Bully se na něj podíval a hned mu došlo, že jeho obavy jsou liché.

„Ty máš zas něco za lubem, Perry, co?"

„Tak máme na palubě vlásenkáře, nebo ne?"

„Určitě ne. Je tu tři sta odborníků s arkonidským hypnoškolením."

„Oukej. Postarej se o S-7. Nyssena jsem poslal, aby si odpočinul."

Ticho bylo přerušeno duněním. Obrazovky velínu mateřské lodi jasně ukazovaly, jak se člun S-7 vznáší a mizí směrem k hangáru.

Nad kopulí lodi STARDUST II se vyklenul energetický ochranný štít, na který mnozí z přítomných Ferronů nevěřícně zírali.

Rhodan naslouchal hlubokému hučení agregátů. Stály asi dvě stě metrů odtud v energetické hale. Zbudováním ochranného štítu byla STARDUST II hermeticky uzavřena před okolním světem.

„Uvidíme se v jídelně. Nezapomeň na tu věc s kadeřníkem."

S těmito slovy Rhodan opustil velín. Bully zůstal stát bez hnutí, pak zaklel. Nedokázal pochopit, čím by tu nějaký holič mohl být nápomocen. Jeden z mužů posádky padl a velitel se ptá - po kadeřníkovi!

Na Bullyho to bylo trochu moc. Okřikl nevinného opravárenského robota, který právě vyměňoval poškozenou obrazovku.

Vzadu se vynořil major Nyssen. Beze slov zamával a zapadl do své kajuty. Na palubě křižníku byl vyhlášen stav klidu. Všichni až na strážné dostali rozkaz odebrat se ke spánku. Planeta Ferrol byla pro lidi příliš náročná.

Daleko odtud, na opačném konci kosmodromu, odstartovalo několik kulovitých ferronských lodí. Patřily ke stejnému druhu, jaký proti topsiderským naprosto neobstál.

Bully si přestal lámat hlavu. Rhodanovy myšlenky byly občas neproniknutelné.

✧ ➹ ✧

Velká kajuta s mnoha přepážkami uvnitř se podobala spíš malé kontrolní centrále než obyvatelné místnosti. Momentálně byla většina obrazovek pohaslá, palubní rozhlas vypnut a jindy divoce poblikávající kontrolky se také utišily.

Perry Rhodan byl sám, tak sám, jak jen může být velitel vesmírné flotily. Přestože měl v posádce hodně přátel, nemohl si dovolit dlouhé diskuse s někým z nich a pořád musel udržovat jistý odstup. Rhodan byl rozeným psychologem. Proto také dobře věděl, že v těchto chvílích musí zůstat sám.

Na stole před ním stál videofon ferronské výroby. Šlo o jeden z technicky precizních přístrojů, jaké Ferronové uměli vyrábět. Jen ten byl zapnut. Právě se vyjasňovala obrazovka a pak se na ní objevil uniformovaný Ferron.

Chaktor, jehož úkolem bylo udržovat spojení mezi Rhodanem a Thortem, přikývl na pozdrav. „Pane? Co pro vás mohu udělat?“

„Musím s vámi mluvit.“

„Kde a kdy?“

„Na mé lodi. Co nejdříve.“

„Na vaší lodi? Smlouvy ještě nebyly podepsány.“

„To teď není důležité. Já mám jiné problémy. Připravte se na to. Jaké místo setkání byste zvolil?“

Chaktor pár vteřin přemýšlel. Ve tváři se mu zračilo napětí.

„Tam jako vždy. Dnes ve stejný čas jako minule. Ano?“

„Dobrá, očekávejte mě. Ještě něco: ať mi vaše tajná služba obstará pět paruk. Rozumíte mi?“

„Jak prosím?“ divil se ferronský důstojník.

„Umělé vlasy. Poslouchejte...“

Rhodan pak potřeboval několik minut, aby vysvětlil své neobvyklé přání. Když vypnul přístroj, jeho tvář nezračila žádné pocity.

Rozběhlo se něco, co znamenalo začátek akce, která měla definitivně vyhnat Topsidery ze soustavy slunce Vega. Zamyšleně přešel ke skříni se zbraněmi. Pod ochranou energetického ochranného mikroštítu visely vražedné zbraně arkonidského původu. Rhodan odstranil zábranu a za okamžik svíral v dlani služební dezintegrátor. Na Ferrolu tuhle zbraň neznali. Její paprsky způsobovaly totální rozložení krystalického strukturového pole jakékoliv hmoty.

Než se Rhodan položil do svého anatomického lůžka, znovu zapnul důležité kontrolní přístroje. Chvíli naslouchal hovoru různých službu konajících členů posádky. Povídali si o událostech na šesti měsících čtyřicáté planety.

Rhodan se pousmál a zrušil spojení. Na své muže se mohl plně spolehnout, to dobře věděl. Nyní ale bylo také důležité, jak se bude moci spolehnout na Ferrony.

✧ ➹ ✧

Měli na sobě tmavohnědé hábity, sahající až k chodidlům, jaké lidé z hor na planetě Ferrol rádi nosili. Hlavně Bullyho by bylo možné díky jeho podsaditě postavě považovat za jednoho z nich - ze Sichů.

U Rhodana by to bylo už trochu problematičtější. Navíc si neustále lámal hlavu s posledními informacemi, které potvrzovaly, že mezi domorodým obyvatelstvem planety narůstá nevole z toho, že se na jejich Ferrolu hodlají usadit cizinci. Jistě, Ferronové chápali, že by Rhodanovým mužům měli být vděčni za záchranu, ale na druhou stranu nechápali, proč vláda hodlá udělat tolik ústupků. Někteří z vedoucích činitelů dokonce brojili proti výstavbě obchodní základny cizích bytostí na Ferrolu, která by byla výsostným územím Perryho Rhodana a jeho mužů na planetě.

Ovšem Rhodan na svém požadavku neústupně trval. Blížil se termín podepsání smlouvy. V opozičních kruzích to vřelo. Ferronská televize vysílala vzrušené, divoké diskuse mezi zástupci oficiální vlády a opozice. Konečné rozhodnutí však spočívalo na vládci Thortovi.

Reginald Bull tenhle vývoj také pozorně sledoval. S vrtěním hlavy sledoval Rhodanův proslov k Ferronům na jejich třech planetách. Perry zcela nekompromisně a důrazně připomenul zásluhy, které mají jeho lidé na záchraně Ferronů. Bully mu pak vyčetl, že to byla jeho největší chyba od chvíle, kdy se rozhodl vybudovat Třetí moc. Rhodan se však jenom usmíval a námitky svých poradců nebral vážně.

✧ ➹ ✧

Oba měsíce hlavní planety zmizely za hustými mračny. Právě pohasla i poslední hvězda. První silnější poryv větru hlásil příchod jednoho z orkánů, které na Ferrolu nebyly žádnou vzácností.

Vega se před několika hodinami ponořila za obzor. Rázem zavládla zima. Na ferronské poměry to byla doslova ledová zima.

Nacházeli se ve vykřičené čtvrti hlavního města. Nedaleko od okraje čtvrti začínala zóna kosmických loděnic. Poslední domorodci utíkali před blížící se bouří po schodech do sklepních lokálů, které tady určovaly ráz ulice.

Rhodan se třásl zimou a sledoval ulici. Mutant John Marshall pozorně naslouchal.

„Přichází?“ zeptal se tlumeně Rhodan. „Nechtěl bych tady dlouho trčet. Je to tu samá podivná existence.“

„Právě jedna z nich myslela na to, že bude lepší vyhnout se Sichům,“ usmál se Marshall.

Bully tiše zaklel. Pod hábitem se mu zřetelně rýsovala spirálová hlaveň zbraně. „Šílenej podnik,“ stěžoval si. „Za deset minut tady propukne peklo. Copak si ten Chaktor nemohl vybrat nějaký lepší místo?“

„To sotva! Nebo se chceš jít podívat do některého z místních podniků? Na naší lodi se nesmí ukázat: Johne, hlídejte mi Chaktorovy myšlenky! Na mou radu se oficiálně připojil k ferronskému hnutí odboje. Hlídejte ho, jestli nás neníní zradit. Pokud by tomu tak bylo, byl by ten muž pro nás nepoužitelný.“

Bull se pomalu otočil. Jeho široká tvář pod kapucí strnula.

„Cože? On je u hnutí odporu?“

„Přesně tak. Teď ticho. Marshall něco slyší.“

Z hrozivé temnoty se vynořila podsaditá postava. Z blízkého lokálu se ozýval řev.

Cizinec se zastavil. Vypadalo to, že tuší, že Rhodan má u sebe telepata.

„Oukej, je to on,“ šeptal Marshall. „Očividně je velmi rozrušen. Necítí se dobře. Nejradši by odtud rychle zmizel. Jinak na nic dalšího nemyslí.“

Rhodan dal světelné znamení a postava se přiblížila. Pár vteřin nato mohli poznat Chaktorovu tvář. Schovali se za blízkou stěnu. John Marshall zůstal na stráži. Bylo vyloučeno, aby mu případný přibližující se nepřítel unikl.

„Tak rychle,“ zafuněl Ferron. „Pravděpodobně si mě někdo všiml, když jsem opouštěl svůj kluzák. Tady mají zdi oči a uši.“

Rhodan ho dlouho nezdržoval.

„Máte paruky?“

Chaktor hmátl pod hábit. „Pět kusů. Bylo velmi těžké je sehnat. Nač je potřebujete?“

Chaktorovy oči nebyly v té tmě vůbec vidět. Bully pevněji sevřel rukojeť zbraně. Dál vpředu se opět vynořili uniformovaní muži. Očividně patřili k posádce nějaké ferronské lodi. I oni zmizeli v nejbližším lokále.

„To uvidíte,“ řekl Rhodan. „Vaši lidé jsou připraveni?“

„Je jich dvacet.“

„Spolehliví?“

„Určitě ano, pane,“ řekl Ferron a bezděčně pohlédl na telepatovu siluetu. Chaktor přesně věděl, co si má o Marshall myslet.

„Chaktore, měl byste nám důvěřovat,“ řekl Rhodan o něco hlasitěji. „Měl byste nám věřit, že nechceme dál zasahoval osudu vašeho lidu. Zdejší opozice není v právu! Z mých neuvidíte nikdy nikoho, kdo by nepatřil k obchodní základně. Kdyby nás váš vládce nepožádal o zbraně, už bychom se dávno ztratili do vesmíru.“

Ferron mlčky natáhl obě ruce a otevřel jejich dlaně. To bylo zdejší gesto souhlasu. Marshall mírně přitakal. Chaktor zřejmě nezapomněl, že lidem vděčí za svůj život. To jeho Rhodan zachránil z volného vesmíru, kde se bezmocně vznášel poté, co Topsiderové zničili jeho loď. Od té chvíle se bývalý velitel ferronské flotily stal velmi spolehlivým spojencem.

„Moje ruka je vaší rukou, pane. Vaše rozkazy?“

„Zaútočíte podle plánu. Použijte přitom normální služební zbraně.“

Chaktorem to trhlo. Sevřel ruce do pěstí.

„Pane, jsou to smrtící zbraně! Vy chcete vědomě nechat zabíjet své muže?“

„My proti vašim termozářičům něco podnikneme. Uklidněte se a postarejte se, aby se váš útok uskutečnil. Hlavně si nemyslete, že bychom topsiderské vedení dokázali přesvědčit nějakými polopravdami. Pokud jedno kolečko nezapadne do druhého, naše akce zákonitě ztroskotá. Sledujte jasnou linii logiky. Jenom ta je přesvědčivá.“

„Přicházejí lidé,“ ozval se Marshall. „Hlídka. Nejdřív půjdou do lokálu.“

„Pospěšte si,“ naléhal Chaktor. „Mám se u vás po akci hlásit?“

„Znovu vás zavolám. Vy jen čekejte. Jaká je nálada v zajateckém táboře?“

„Byl jsem tam každý den. Vědí o těch hádkách a sporech, slyšeli i váš proslov.“

„Výborně. To je dobře. Pro dnešek končíme, Chaktore. Dostanete se v pořádku zpátky?“

Chaktor přikývl a byl pryč. Rhodan zamyšleně hleděl do tmy před sebe. „Každé slovo na tomhle místě ušetřilo jednoho mrtvého,“ řekl ztěžka. „Johne, co jeho myšlenky?“

„Bez závad. Myslel to upřímně. Já...,“ už se blíží ta hlídka

Rhodan na nic nečekal. Mikroagregáty arkonidských transportních kombinéz zabzučely a vznikající antigravitace jim umožnila se vznést. Tři sotva viditelná těla přelétla přes okolní nízké střechy.

Daleko odtud se na horizontu rýsovala kopule lodi STARDUST II. Když začala zuřit bouře, v jejím korpusu se otevřel malý vstup.

Za ním na Rhodana čekal Crest. Tvářil se vážně a uzavřeně.

Když Rhodan svlékl uniformu, Bull Cresta oslovil: „Promeškal jste zajímavej hovor, Creste! Zajímalo by mě, nač vlastně potřebujeme tenhle křižník. Kdyby mělo bejt po mým, tak...“

„Jenomže není po tvém,“ zarazil ho Rhodan. „Creste, podíval jste se na ty podklady?“

Arkonidan mlčky přikývl.

„A?“

„Souřadnice transice souhlasí. Dotyčná sluneční soustava má skutečně planety.“

„Přeneste ty údaje do databanky. Musí to vypadat co nejdůvěryhodněji. Děkuji vám!“

„Hrajete si s ohněm!“ zazněl ženský hlas. Zničehonic se objevila Thora. Její bílé vlasy odrážely barevná světla signálek.

Rhodan se otočil. Když spatřil její fascinovaně se třpytící oči, musel se usmát.

„Lidé si s ním hrají od prvopočátku svých dějin. Ani vaši předci nebyli v tomto ohledu jinačí. A proto se stali tak mocnými... Thoro, mohu se na vás spolehnout?“

Dlouze se na něj zadívala. Pak beze slov přikývla. Zamyšleně pokývala hlavou: „Zdá se mi, že máte skutečně zájem o to, abyste uchránil životy svých mužů. Tím ale mnohé riskujete.“

Rhodan neodpověděl.

Oba Arkonidané se uklidnili.

„Přiveď mi, prosím, ty tři mutanty,“ obrátil se Rhodan na Bullyho. „Budu ve své kajutě. Pak následuje porada v důstojnické jídelně.“

✧ ➹ ✧

Přišli všichni tři: dva muži a jedna křehká žena.

André Noir, obtloustlý, příjemný Francouz. Byl takzvaný *hypno*. Po výcviku na Venuši dokonale ovládl umění plného ovládnutí cizí vůle. Na značnou vzdálenost se dokázal jakoby vnořit do cizí duše, a tělo dotyčného ovládal pak stejně jako jeho myšlenky a jednání.

Japonka Išimatsu přicházela v doprovodu Johna Marshalla. Když vstupovali do místnosti, chvěla se zimou.

Kromě mutantů přišli i někteří další čelní představitelé Třetí moci.

Jedním z nich byl kapitán Klein. Tvář měl černou, jeho vlasy vypadaly jako sežehnuté. To, co přinášel v náručí, nevypadalo nijak zvlášť vábně. Původně to byly tři z jemně zelených uniforem, které Perry Rhodan zavedl.

Dvě měly ve výši prsou ošklivé, na okrajích spálené díry po vstřelech. Třetí kombinéza vypadala, jako by omylem spadla do atomového reaktoru.

Rhodan přistoupil blíž a pozorně si uniformy prohlížel. Klein je rozprostřel na stole. Na rtech měl neveselý úsměv. „Moc hezké, Kleine! Perfektní práce! Bude to působit?“

Kapitán zalapal po dechu. Téměř ho to urazilo. „Pane, kdo si tohle oblékne, bude bezesporu vypadat jako mrtvý. Ty malé díry pocházejí ze skutečných ferronských ultrapaprskometů.“

„A támhleto?“ ukázal Rhodan na třetí uniformu.

„Ta velká díra? To je výsledek činnosti jednoho kulturního výdobytku Arkonidanů. Jestli tohle nevypadá působivě, tak už nevím...“

„Oukej, dobrá,“ přerušil ho Rhodan a otočil se k bledé mutantce. „Iši, bohužel vás budu muset požádat, abyste si oblékla tuhle odpornou kombinézu. Dr. Haggard vaši kůži ještě namaskuje tak, aby vypadala jako opravdu popálená. Totéž se stane s hrdinskými hruděmi Marshalla a Noira. Jenom odvahu, André!“

Korpulentní muž přešlápl. Strnule zíral na uniformy.

„Iši, plán musí proběhnout na vteřinu přesně,“ pokračoval Rhodan. „Vy jako uprchnete v jednom z ferronských kluzáků z lodi. André a John vás jako budou pronásledovat. Všichni tři máte pod kombinézami arkonidské mikroreaktory, takže budete plně obklopeni energetickými ochrannými štíty a nic zlého se vám nemůže stát.“

„Doufejme,“ zachrčel Marshall. I on poněkud pobledl. Bully se pobaveně uchichtl. Obvykle to totiž býval právě Marshall, kdo nikdy neztrácel nervy.

„Vy, Johne, budete střílet arkonidskou zbraní po uprchlé špionce, jasné? Miřte na tělo. Išimatsu bude zastřelena chvíli, kdy bude opouštět kluzák. Krátce nato na vás zaútočí Ferronové z hnutí odporu a taky vás zastřelí. Padněte podle plánu a odpalte malé dýmovnice, které máte v patřičných místech, abyste vzbudili i náležitý optický dojem. Posléze budete pokud možno co nejrychleji odvezeni, aby někoho nenapadlo si vás prohlížet. To je vše. Nějaké otázky? Nikdo?“

Rhodan se rozhlížel.

„Nač to bude dobré?“ zeptal se dr. Haggard.

„To se dozvíte později, doktore. Budu potřebovat stoprocentně pravý doklad o tom, že byli zastřeleni tři členové mé posádky. Johne, vy jste nejvyšší, proto budete dělat Arkonidana. Manoli vám na hlavu nasadí bílou paruku. Chci, aby si ferronská veřejnost myslela, že padl i jeden Arkonidan. Uvidíme se za dvě hodiny. Oba kluzáky už jsou venku. Haggarde, prosím, vypreparujte kůži těchto lidí.“

Mlčky odcházeli. Další dotazy byly zbytečné. Rhodanova odvážná hra o planetární systém začínala s přesností rozbíhajícího se raketového startu.

Porada s důstojníky a mužstvem proběhla o něco později. Všichni byli zasvěceni. Rhodan nakonec poznamenal:

„Tato akce slouží tomu, abychom uchránili vaše životy a naše kosmické lodě před případným poškozením. Vám je pochopitelně jasné, že Topsiderové musejí z této soustavy zmizet. Takže se o to postaráme. Rád bych toho docílil bez prolévání krve. Budeme bojovat tím, čím se lišíme od zvířat - rozumem! Děkuji vám.“

To bylo všechno.

✧ ✦ ✧

Před dvěma hodinami pozemského času se na horizontu zvedla ohnivá koule slunce Vega.

Chaktor, zahalený do širokého pláště dělníka z loděnic, se díval na protáhlý, špičatý šíp stínu, který vrhala anténa věže. Kosmodrom ležel o kus dál na východ. Tady byl jen slabý provoz.

V úkrytech postávalo a poklekávalo dvacet mužů. Titánské stavby skladišť poskytovaly dobré alibi několika povídajícím si mužům poblíž. Kdosi nakládal těžké vozy. Pak odjely směrem ke kosmodromu.

Stín antény se blížil k pravému krajnímu sloupku plotu. Až se ho dotkne, nastane dohodnutý čas.

Chaktor pohlédl k odstaveným kluzákům. Dva budou muset stačit, aby se se svými muži mohl stáhnout zpátky do bezpečí.

Pod hábitem cvaklo dorozumívací zařízení. Mohl do něj mluvit tiše a ani přitom neskláněl hlavu. Z drobného reproduktoru se ozvala ferronština. Chaktor cítil v ústech slané sliny. Ten hlas zněl klidně. Přesto však vyzývavě a hrozivě.

„Čekáme. Budeš muset splnit svůj úkol. Vše je připraveno. Už něco vidíš?“

Chaktor věděl, že si nesmí dovolit chybu. Hovořil přímo se šéfem hnutí odboje. Nikdo neznal jeho jméno, ale bylo jasné, že se pohybuje někde v Thortově okolí.

„Ještě ne,“ odpověděl velitel flotily. „Určitě přiletí. Musíte zabezpečit můj únik.“

„Vše je připraveno. Splň úkol. Držím palce.“

Tím krátký rozhovor skončil. Chaktor pohlédl na své muže. Jenom oni věděli, oč vlastně jde, a že ve skutečnosti nepatří k opozici. Později se budou všichni muset někam ukrýt.

Opět se podíval na putující stín.

Sotva se jeho špička dotkla sloupku, na obzoru se objevila tečka.

Nyní se mělo konečně ukázat, jak umí Rhodan kalkulovat...

Chaktor byl vynikající velitel flotily. Jen tak něco ho nezaskočilo, pokud se ovšem nacházel ve volném kosmu. Tady, s pevnou půdou osmé planety pod nohama, se cítil nejistě. Podíval se k rychle se zvětšujícímu bodu. Pak se z dálky ozvalo vytí motorů.

Chaktor vykročil k volnému prostranství. Tady musel kluzák přistát.

Plochý kluzák se přibližoval zběsilou rychlostí. Za palubní deskou seděla mladá žena v roztrhané uniformě a očividně popálenou tváří. Stiskla spínač, který kolem jejího těla vytvořil neviditelnou energetickou ochrannou stěnu. Nyní nesměla udělat chybu. Byla to však hra s neznámými, a proto nevypočitatelnými faktory. Tvář měla pokrytou potem, když přinutila ferronský letoun, aby přistál.

Kdyby se John Marshall za ní jen o něco zpozdil, nebo kdyby byl naopak o něco rychlejší, už by se mohl plán akce podstatně a možná tragicky narušit.

Vykřikla, když její letoun dosedl příliš tvrdě.

Stroj se odrazil, znovu potácivě vzlétl, aby pak definitivě klesl.

Išimatsu omámeně visela v popruzích pilotního křesla. Pár vteřin trvalo, než si uvědomila, že nastalo ticho. Pak zachytila myšlenkové impulzy Ferronů, kteří byli venku. Přirozeně takové špatné přistání, které se podobalo nouzovému, jistě přiláká i pozornost lidí, kteří nemají s akcí vůbec nic společného.

Pár vteřin nato zachytila i Chaktorovy myšlenky. Byl vyděšený a podléhal panice.

Zaúpěla, vyskočila z křesla a otevřela vstup lodi. Rázem ji zaplavilo oslnivé sluneční světlo. Venku spatřila pobíhající Ferrony, některé se zbraněmi v rukou.

Chaktor něco zařval, ale v tom chaosu mu nikdo nemohl i rozumět. Cítila jen, že nastal okamžik největšího nebezpečí.

Víc vypadla, než vystoupila z kluzáku...

A vtom nad ní zahučel podobný letoun. Na rozdíl od ní však přistál vzorně...

Iši začala utíkat. Kolem ní probleskovaly dlouhé paprsky ze smrtonosných zbraní. Zděšení dělníci se schovávali před střelbou dvaceti Ferronů.

Chaktor reagoval bleskurychle. Musel zabránit tomu, aby při akci nezemřel někdo nevinný.

Proto jeho muži stříleli pečlivě mířené varovné výstřely. Išimatsu se vzpamatovala. Když podle plánu klopýtla a nahmátla minidýmovnici, dveře druhého kluzáku se otevřely.

Marshall jedním pohledem přehlédl situaci a vytasil těžkou arkonidskou zbraň. Iši spatřila temně fialový paprsek, který se na ni řítil.

Svůj zoufalý výkřik nemusela předstírat. Když paprsek narazil na její ochranný štít, proměnil ji ve žhavou pochodeň. Iši padla tiše a bez hlesu. Její nervy přece jen vydržely do poslední chvíle.

Chaktor střílel chladně a vypočítavě. Než mohl Marshall podruhé vypálit, zasáhl jeho i Noira. Poslední výstřel francouzského mutanta proměnil Išin kluzák v hromadu šrotu.

Více než padesát chaoticky prchajících náhodných přihlížejících se stalo svědky, jak dlouhý Ferron, zahalený v plášti, sbírá ze země nějaký malý předmět, který žena stačila v poslední chvíli odhodit.

Po několika dalších varovných výstřelech seděli Chaktorovi lidé v připravených letounech. Když pak vzlétli k obloze, na zemi pod nimi zůstala tři nehybná těla a jeden rozpálený zničený kluzák.

Marshallovo tělo dýmalo. Pootevřenýma očima se díval na dívku. André spočíval kousek od něj.

„Zapal dýmovnici, chlape!“ okřikl Francouze. „Oukej, tak je to dobře. Co je s Iši?“

„V bezvědomí,“ odpověděl André. „Doufám jen, že její energetický štít vydržel!“

„No jistě! Pozor, ti lidé se blíží. Sakra, to by nám ještě tak scházelo, aby se k nám dostali dřív než šéf! Zastav je!“

André se soustředil a zaplavil zvědavce hypnotickou vlnou. Zarazili se. Pak se obrátili.

„Fajn,“ hlesl Marshall. „Umíš to. Jak se cítíš coby mrtvola?“

André tlumeně zaklel. Kus od nich explodovalo několik přístrojů. „Panebože, kdyby tak už konečně přiletěl! Ti lidé nám chtějí stůj co stůj přijít na pomoc!“

„Ještě pět minut. Nejdřív musí být v bezpečí Chaktor. Iši se probouzí. Jestli teď...“

Marshall mlčel. Bez dechu hleděl k malé Japonce. Ale jen jednou mírně hnula dlaní. Pak jí došlo, proč tam leží.

Ne - Išimatsu teď už žádnou chybu neudělala!

✧ ➹ ✧

Na malé obrazovce ferronského přístroje se objevila tvář domorodce. Tentokrát měl Chaktor na sobě šedivou uniformu flotily. Jeho sdělení bylo tiché, ale jasné. Rhodan mu pozorně naslouchal.

„Thort byl zarmoucen,“ zamumlal Rhodan. „Dal příkaz k zahájení vyšetřování. Dejte si pozor, aby vás nezatkli.“

„Jsou vaši lidé v pořádku?“ přeptal se nervózně Chaktor.

„Přirozeně. V nejlepším pořádku. Pracovali jste dobře. Nikomu nebyl zkřiven ani vlásek na hlavě. Máte záznam?“

„Byl vyhodnocen, ale mám ho u sebe. Nyní jsem se dostal do štábu hnutí odporu.“

„Výborně. To jsem chtěl. Plán C se rozjede ještě dnes. Vydám okamžité rozkazy ke startu. Postarejte se o tábor. Jak jmenuje ten chlapík?“

„Chren Tork. Jeden čas působil jako zástupce velitele topsiderské flotily. Očividně důležitá osoba. Naši lidé ho zajali, když chtěl uprchnout.“

„Toho potřebuji. Je inteligentní? Dokáže uvažovat logicky?“

„Bezesporu ano. Tyto bytosti myslí jenom logicky, city v našem slova smyslu ani neznají.“

„Ještě lépe. Postarejte se, aby se tento Chren Tork dozvěděl o přepadení našich lidí. Propašujte mu nějaké snímky těch jakoby mrtvých. Moc toho nenamluvte. To je vždycky nápadné. Musí vás mít za muže z hnutí odporu. Až to uděláte, přivedete mi ho k výslechu.“

„S tím budou značné potíže. Zajatci podléhají vědecké zkušební komisi.“

Rhodan netrpělivě mávl rukou. „To si u Thorta zařídím. Udělám to tak, abyste ho přivedl vy a na mou loď. To je všechno. Ještě nějaké otázky?“

Chaktor zavrtěl hlavou. Rhodan proto dodal: „Je to vážné. Neztrácejte v poslední chvíli nervy a věřte mi. Mějte stále na mysli, že moje základna na Ferrolu je vždycky lepší než topsiderská invaze z vesmíru. Vy sám nejlíp víte, jak bezmocná je vůči nim vaše flotila. Na techniku ještěrek nestačíte.“

Chaktor prožil tuhle krutou pravdu na vlastní kůži.

„Teď vypínám spojení. Počkejte na rozkazy. Dostanete je ještě dnes od Thorta. Díky!“

Rhodan přerušil kontakt a schoval videofon do pancéřové skříňky. Chvíli nato se ozvalo hlášení službu konajícího důstojníka: „Člun S-7 ke startu připraven, pane!“

Rhodan přikývl a zanedlouho sjel antigravitačním výtahem dolů k hangárům záchranných člunů. Před vstupem do S-7 stálo patnáct mužů posádky. Major Nyssen vypadal odpočatě. Stejně tak i jeho muži.

Rhodan se s nimi přivítal a pak tiše rekapituloval: „Nyssene, musím se na vás spolehnout. Transitujte do mezihvězdného prostoru. Vysílejte na maximální výkon: Vysílejte kódovaně! Nezakódovaný text by byl příliš nápadný. Potom se vrátíte.“

Nyssen zasalutoval. Na úzkých rtech mu pohrával úsměv.

„Doufejme, že budeme úspěšní, pane. Pokud mé vysílání odposlechnou, měli bychom mít šanci.“

„Oni vás uslyší, na to se spolehněte. Druhá strana na to čeká. Tak jí udělejme tu radost a prozraďme jim galaktickou polohu naší Země. Takže leťte!“

Rhodan pak pozoroval vysouvací manévr člunu z mateřské lodi. Ve ferronské atmosféře to nebylo nic těžkého. Člun odstartoval a s obrovským zrychlením se vznesl k obloze. Potom utichlo dunění a S-7 zmizela z dohledu.

Ve velínu čekal kapitán Klein: „Za hodinu se koná porada v Rudém Paláci, pane,“ oznamoval. „Právě jsme dostali zprávu.“

„Potvrďte její příjem. Co hlásí ferronské bezpečnostní instituce?“

„Horečně hledají atentátníky. Vláda se zlobí na netrpělivou opozici. Smlouva nyní vypadá jistěji než kdy předtím.“

„Dvě mouchy jednou ranou,“ usmál se Rhodan. „Thoro, připravte, prosím, automatického tlumočníka. Brzy budeme mít návštěvu.“

Thora zvedla obočí.

„Návštěvu? Ferrony?“

„Někoho jiného. Jste si jista, že vyšší topsiderští důstojníci ovládají intergalaktickou řeč?“

„Naprosto jista. Systém Orionu a Delty, který řídí Topsiderové, patří k Velkému Impériu.“

„Patřil,“ suše ji opravil Rhodan. „Ti chlapíci vám už dávno přerostli přes hlavu a vy to klidně strpíte. Tušíte aspoň, kam to zákonitě povede? A co proti tomu dělá váš mateřský Arkon?“

Thora mlčela. Vědec Crest sklonil hlavu, než tiše odvětil: „Iniciativu, jakou má lidská civilizace, jsme už dávno ztratili. Vždyť to víte.“

„Jen jsem vám to znovu musel připomenout. Důvěřujte nám Creste. Je nejvyšší čas, aby vaše impérium získalo spolehlivé a silné přátele. Sedíme doslova na jedné lodi. Nebo snad chcete, aby vám z vašeho impéria stále víc a víc ukusovaly nelidské civilizace? Z toho okusování by se brzy mohla stát nechutná žranice... Tedy dovolte, abych vás požádal, abyste se přesně drželi mých instrukcí. Jde o následující problémy...“

✧ ▲ ✧

Arkonidští bojoví roboti neměli nijak zvláštní ctižádost. Zábrany a emoce jim byly stejně cizí jako úvahy, jaké jsou schopny vést inteligentní bytosti. Zato však měli vbudován počítač, kde měli přesně uloženo vše, co takový bojový robot potřeboval pro svou existenci vědět a umět.

A tak se stalo, že jejich mechanické ruce sklouzly do pohotovostní polohy okamžitě poté, kdy jejich zaměřovače zachytily cizí impulzy.

Reginald Bull se zamračil. Rychlý pohled k Johnu Marshallovi ho poučil, že hledané je nablízku.

Ferronský strážný zasalutoval. Minuli ho, přešli po další chodbě a pak se dostali do kulaté haly s klecemi. Bully se zastavil. Zespoda zavanul ostrý zápach.

„Teda, člověk by cizím inteligentním bytostem neměl nadávat. Nemůžou za to, že mají jiný těla. Ale ten puch...“

Bully křečovitě polkl. Pak zmlkl a opatrně přistoupil k zábradlí galerie.

Největší zajatecký tábor se nacházel na menším z obou ferrolských měsíců. Byl to mrtvý, absolutně sterilní svět, ze kterého nebylo bez technické pomoci možné utéct. Ferronové sem vyhostili své zajatce oficiálně proto, že je nechtěli mít na mateřské planetě.

Pravým důvodem jejich izolace však bylo něco, co Rhodan přijal se smíšenými pocity: Tady se zřejmě konaly biologické pokusy. Mezi lidmi se o nich hodně mluvilo, ale Thort diskuse na toto téma vůbec nepřipouštěl.

Bull shlédl dolů do kruhovitého sálu. Ještěrčí tvorové byl uzamčeni v klecích z pevných mříží, nabitých vysokým napětím.

Zdola se ozývalo ostré mňoukání a hvízdání. Silná, hnědočerná šupinatá těla se odrážela od vysokých mříží.

„Krmení,“ oznámil suše velitel tábora.

John Marshall si odkašlal. Jeho opálená tvář vypadala pod bílou parukou impozantně. Čelo měl zvýšené pomocí plastikové nástavby a tak se stal pravým *Arkonidanem*. Bull se držel, aby nevyprskl smíchy nad Marshallovým vzpřímeným strnulým způsobem chůze.

„Považujete za správné takto se chovat k válečným zajatcům?“ zeptal se ostře Marshall.

Velitel tábora na něj překvapeně pohlédl. Tuhle otázku naprosto nechápal.

Mutant raději zmlkl. Dole pokračovalo krmení. Byl to nehezký, pro člověka nepříjemný pohled.

Bojoví roboti měli ruce svěšeny. Přímo před nimi, na úrovni galerie, stála řada samotek. Tyto cely byly lépe vybaveny a měly dokonce i sanitární zařízení. Nápisy ve ferronštině oznamovaly, kdo je za zamřížovanými dveřmi.

Tohle byly cely pro vyšší topsiderské důstojníky.

Bully opatrně přistoupil k jedné z nich. Z lůžka vyskočila vysoká ještěrčí bytost v uniformě a postavila se do kouta. Velké, kulaté oči v protáhlé hlavě zpozorněly. Na rukou měla šest prstů a nohy jí vězely v holínkách. Tahle kreatura vypadala jako zlý sen, a přesto disponovala neobvyklou inteligencí.

Bull poněkud zbledl. Mlčky si bytost měřil pohledem.

I Johna Marshalla toto setkání poněkud zaskočilo. Zřetelně docela jasně zaznamenával obsah jejích myšlenek. Vlád v nich panika a strach. Marshall poznával, že tu Ferronové provádějí nějaké hodně ošklivé experimenty. Tenhle hrozně vypadající Topsider ze sluneční soustavy vzdálené 815 světelných let plul v moři strachu.

„Jméno Chren Tork. Vysoký štábní důstojník. Takzvaný Tubtor. To odpovídá úrovni kapitána křižníku,“ vysvětloval velitel tábora.

Bull se zastavil u mříže. Ještěrčí tělo se nahrbilo ke skoku. Jen Marshall poznal, že je to instinktivní obranný reflex.

Bully vypadal jinak než modří Ferronové. Topsider cítil neznámou hrozbu.

Chren Tork číhal. Jeho velké oči viděly všechno. Jako důstojník topsiderské flotily pochopitelně věděl, komu vděčí za tu strašlivou porážku. V tom malém, podsaditém muži neviděl Arkonidana. Ti měli jiné vlasy i vyšší a vzpřímená těla. Přesto se mu Bully zdál být velmi nebezpečný.

Pak si všiml Johna Marshalla, zděšeně pískl a couvl zpátky do kouta. Marshall se však přibližoval.

Chren Tork nyní věděl, s kým má tu čest - tohle byl Arkonidan a ten se ho bát nebude. Jejich civilizace se znaly už dlouhá tisíciletí. Každopádně mu bylo jasné, že na Arkonidana nestačí. Tohle zjištění neplatilo jen pro kosmické lodě.

„Jste Chren Tork, Tubtor třísluneční soustav chladně se zeptal Marshall intergalaktštinou, kterou se naučil pomocí hypnotréninku. „Jste to vy? Odpovězte laskavě. Dobře vím, že téhle řeči rozumíte."

Odpověď přišla ve vysokých, pisklavých tónech, ale bylo jí rozumět: „Proč se ptáte? To je přece samozřejmé."

„Půjdete se mnou. Můj velitel si vás chce vyslechnout na palubě své lodi."

Chren Tork si myslel, že udeřila jeho poslední hodinka. Svalnaté tělo se mu ještě více zkroutilo. „Jsem zajatcem primitivů. Nemají žádné právo..."

„Já ho mám," ostře ho přerušil Marshall. „Podléháte zákonodárství Velkého Impéria. Otevřete."

Příkaz platil ferronskému veliteli věznice. Chren Tork najednou hleděl do ústí hlavně smrtonosné zbraně. Znal arkonidský dezintegrátor.

„Pojďte ven. Mimochodem - pocházím ze světa, za kterým jste letěli. Omylem jste zaútočili v této soustavě."

Bull se zasmál. Hra začínala. Marshall registroval probouzející se pozornost Topsidera. Chren Tork vyšel na chodbu. To nebyla chůze v pravém slova smyslu, vypadalo to, jako by se sunul. Bull si přejel jazykem přes suché rty.

Marshall letmo přikývl, což bylo pro Bullyho znamením, že Topsider tu hořkou pilulku spolkl.

Před velkým vchodem přistávacího pole potvrdil Chaktor příjem důležitého zajatce. Ferronové byli byrokraty, kterým pozemská administrativa nesahala ani po kotníky. Trvalo celou věčnost, než mohli nastoupit na kosmickou loď.

Start následoval pár minut nato.

Cizinec seděl vpředu a ani se nehnul. Mířil na něj bojový robot.

Malý měsíc se zvolna vzdaloval. Bully se na něj ještě chvíli díval, pak se nervózně obrátil na Marshalla. „Opravdu tu návnadu spolkl? Ten chlap se mi moc nezdá!"

„Já už jsem klidný. Má strach, to stačí. Opatrně, Chaktor začíná."

Když Topsider zaslechl jméno přibližujícího se Ferrona, zřetelně se uklidnil. Kdyby se mohl usmát, udělal by to. Chren Tork byl o hnutí odboje pochopitelně informován. O to se lidé z opozice už postarali.

Třpytícíma se očima se díval na ferronského důstojníka. Jenom neslyšel tichá slova pozorného telepata: „Oukej, první kontakt je tady. Myslí si, že Chaktor je protivníkem Arkonidanů."

Bully padl zpátky do křesla.

O chvíli později se ponořili do atmosféry Ferrolu. Mezitím byl informován Rhodan.

„Vracejí se," konstatoval neklidně Crest. „Obávám se, že se ještěrky nenechají jen tak oklamat. Nemají pocity. Já například bych na jejich místě už dávno odletěl ze zdejší soustavy, ale oni to neudělají. Musíte vynést lepší trumfy, Perry!"

„Vyčkejte času," řekl velitel. „Stroj běží?"

„Přece jen jste barbar," vyhrkla Thora. Její pohled prozrazoval zlobu. „Pracujete neobvyklými metodami, ale primitivními prostředky, řekla bych."

Rhodan jí předvedl svůj pověstný, nic neříkající a přesto významný úsměv. „Velmi primitivní," řekl tlumeně To by Arkonidané nikdy neudělali, že? Neříkala jste mi, že ještěrky jednají vždycky logicky? Takže musíte přiznat, že moje malá hra snese přísnější měřítka."

Thora otevřela ústa. Crest svraštil čelo.

„Odvážná teorie," řekl. „Jste si tím jist? Vy nejste Arkonidan!"

„Nač myslíte, že jsem obstaral paruky? Jedna ještěrka ten drobný rozdíl nepozná. Pro ni je Arkonidan vysoký, štíhlý a měkký. Má na hlavě bílé vlasy a červené oči. To všechno budu mít. Ještě nějaké námitky?"

Crest popleteně zmlkl. Rhodanův úšklebek ho psychicky deptal.

Pár chvíli nato přistála loď. Bully se ohlásil palubním telefonem.

„Oukej, tady je všecko v pořádku. Nebuď příliš zdvořilý," řekl Rhodan. „Chaktor ať jde s vámi. Už navázal s Topsiderem spojení?"

„Několikrát. My jsme si jako ničeho nevšimli. Ještěrka se cítí mnohem bezpečněji."

„To je dobře. Pospěšte si."

✧ ✦ ✧

Výslech probíhal ve velínu STARDUSTU II. Rhodan a někteří mutanti si pro tuto příležitost připravili několik promyšlených překvapení, která měla Topsidera značně zaskočit.

Když Chren Tork vyklouzl z lodi, vůbec netušil, že po celou dobu letu byl pod vlivem psychozářiče, který ochromil jeho vůli.

Pak přišel na řadu japonský mutant Kitaj Išibaši. Jeho schopnost spočívala v násilné sugesci.

Vytáhli z ještěrky, co se dalo.

Když pak její nehumanoidní tělo zmizelo za dveřmi velínu Rhodan si ulehčeně sundal paruku z hlavy.

Chren Tork byl venku odveden k pozemnímu vozidlu. Hlídali ho ferronští strážní pod Chaktorovým velením. Příští den měl být odvezen zpátky do zajateckého tábora na malý měsíc. Podle Rhodanova plánu k tomu však nemělo dojít.

„Tohle byla poslední akce," zamumlal Perry. „Ted už všecko záleží jen na Chaktorovi. Pokud ho ještěrka prokoukne bylo všecko snažení marné."

„Stejně se nevyhnete nasazení křižníku," namítal klidně Crest. „Ovšem mimochodem - svou roli velitele arkonidské lodi jste zahrál výtečně!"

„Já řece dávno tvrdím, že člověk je vynikající stvoření. Jenom potřebuje trochu toho vedení," unaveně se usmál Rhodan. „Máme v sobě všechny důležité předpoklady a schopnosti. Jenom nám nechte trochu času, abychom je patřičně vylepšili. Proto Topsiderové nesmějí objevit Zemi. Alespoň ne dříve, dokud lidstvo nebude jednotné a zralé. Proto musejí je těrky zmizet ze soustavy Vega. Momentálně neustále zaznamenáváme všude v okolí otřesy prostoru. Ještěrky si dovolují stále více. Ale už za několik hodin budeme vědět, jestli naše akce vyplatila."

„A co když ne?"

„Pak nám zůstane už jen vážně míněný útok," odpověděl suše Rhodan.

Crest mlčel.

Venku odlétal ferronský vojenský letoun. V něm seděl jeden topsiderský štábní důstojník, který byl skálopevně přesvědčen, že Rhodanův domov leží ve sluneční soustavě Cappella, vzdálené 45 světelných let, a že Rhodan pochází z jeho páté planety.

Nyní už záleželo jen na Chaktorově šikovnosti, zda se mu podaří Topsidery na šesti měsících čtyřicáté planety přesvědčit, že je nejlepší okamžitě napadnout Rhodanův údajný domov, a tím vyřadit zdroj nesnází z boje. Potom by bylo možné znovu zaútočit na relativně bezbranné Ferrony.

Možná by skutečně bylo jednodušší zaútočit na Topsidery z křižníku, ale Rhodan nechtěl nic riskovat. Pravděpodobnost byla sice jen mizivá, ale přece jen by se mohlo přihodit, že by křižník mohl být poškozen, a to by byla pro další vývoj lidstva příliš velká rána.

Rhodan ještě stále nemohl riskovat.

Bezděčně si odlepil prodloužené plastikové čelo. Dr. Haggard se snažil.

„V rámci jednotky mutantů budeme muset vytvořit maskovací oddělení," přemýšlel nahlas. „Bully, zapamatuj si to. Na Zemi žijí bezvadní odborníci."

Pak kráčel velkou centrálou. Všichni se za ním dívali. Před velkým vchodem se podíval na hodinky. „Připravte bojovou pohotovost. Krátce před západem slunce vyrazíme do soustavy. Se vším, co máme! Kapitáne Kleine!"

Štíhlý muž se postavil do pozoru. Ve tváři měl vepsán hluboký respekt.

„Pane?"

„Dejte Thortovi vědět o akci. Sdělte mu, že je nutné letět na průzkum, protože jsme zjistili, že Topsiderové plánují útok proti deváté planetě. Ať informují tamější ferronskou planetární obranu. Startujeme dvě hodiny před západem slunce."

Klein mlčky salutoval.

„Ještě něco!" pousmál se Rhodan. Bully znal ten jeho tvrdý výraz v očích. „Chaktor krátce po příchodu noci uprchne. Ten Topsider půjde s ním. Přirozeně by bylo nanejvýš nelogické vysvětlovat vám, že se mu ten útěk musí podařit."

„Jak prosím?" hlesla Thora. Vůbec nic nechápala.

„Kdybychom s křižníkem zůstali na Ferrolu, Chaktor by daleko neutekl," poučoval ji Rhodan. „Odstartujeme a zmizíme v kosmu. Dáme mu šanci, které Topsiderové uvěří. Jenom to nám zajistí úspěch ve velké hře."

Rhodan přikývl shromážděným na pozdrav a pak zmizel.

✧ ➤ ✧

Tako Kakuta, muž s úžasnými schopnostmi samostatné teleportace, vskočil hodinu po západu slunce přímo do vězení, Jakmile rematerializoval, zaúpěl. Chaktorovi lidé zapomněli, že při únosu musejí chránit životy nezúčastněných strážců.

Tako měl na sobě arkonidskou kombinézu, která způsobovala, že byl pro ostatní neviditelným. Stál v koutě malé strážnice poblíž kosmodromu, která byla zařízena jako přechodné vězení.

Bylo tam jen několik málo cel. Jednu z nich dostal Topsider. Tako Kakuta viděl, jak se strážní kácí k zemi. Málem vykřikl zděšením, ale než se tak mohlo stát, vtrhl dovnitř Chaktor. Dveře cely se rozletěly. V nich se objevil Chren Tork. Rychle prohodil s Chaktorem pár slov.

Tako vykročil blíž k nim. Nikdo ho neviděl, nikdo ho ne slyšel. Ani Chaktor o něm nevěděl.

Tako přistoupil ještě blíž.

„Máte možnost volby," říkal Chaktor Topsiderovi. „Z televizního vysílání víte o tom, že jsme proti arkonidské základně. Jednám z rozkazu vedení hnutí odboje. Jestli vás teď vysvobodím, riskuju hlavu."

„Thort je informován?" zeptala se ještěrka.

„Ne! Svrhneme ho, jen co se dohodneme s velením vaší flotily. Nechceme tady ani vás, ani Arkonidany. Opusťte naši soustavu, zajistěte nám smlouvu o neútočení a já vám pomohu definitivně porazit vaše nepřátele."

„Jak? O tom nemohu rozhodnout já."

„To je mi známo. Nabídnu vám přesné podklady o planetě, ze které přišli Arkonidané, kteří tu přistáli. Nepřišli totiž z Arkonu, ale z kolonizovaného světa, který se pod Rhodanovým velením osamostatnil."

„Proto ta překvapivá aktivita," syčel Topsider. „Už jsme se tomu podivovali. Na Arkonu všichni dávno spí. Vysvoboďte mě. Zajistím vám ty dohody. Máte rychlou kosmickou loď?"

„Ano. Rhodan odletěl před západem slunce na devátou planetu. Situace je vhodná. Jindy by se nám ten útěk nemohl povést. Máme jedinečnou příležitost. Víte, že jsme se k těm podkladům dostali pomocí zrady jedné arkonidské ženy?"

„Vím. Dozvěděli jsme se to v lágru. Neztrácejme čas dlouhými řečmi."

„Musíte mi zaručit váš odchod ze soustavy," zůstával Chaktor tvrdohlavý. „Jinak vás nebudu moci vysvobodit. To by bylo nesmyslné."

„Zaručíme vám ho," souhlasila ještěrka.

Tako Kakuta se uchichtl. Ta věc byla velmi průhledná. Topsider se třásl strachy o život. V tu chvíli by slíbil cokoliv.

„Neuvažujte o tom, že mě oklamete. Musíte jednat s námi, ne s Thortem. Mimoto jsem se dozvěděl, že Rhodan aktivoval svoji mateřskou flotilu. Letí sem a chce vás zničit. Musíte rychle něco podniknout. Dřív, než bude pozdě."

Chren Tork při zaslechnutí překvapivé zprávy mírně řečeno zpanikařil. „Chci důkazy!!" vykřikl.

Dostanete je. Smlouva mezi námi a vámi je jistá?"

Tako viděl, že Chaktor na Topsidera ještě pořád míří.

Pak Ferronové odešli a s nimi i štábní důstojník v hodnosti Tubtora.

Tako počkal ještě pár minut. Pak se soustředil na blízké místo na kosmodromu a teleportoval tam. Dematerializoval poblíž kosmické lodi, připravené pro Chaktorovu akci.

I tady vypadalo všechno v pořádku. Stráže byly informovány, že Chaktor hodlá podniknout malý průzkumný let.

Tako měl jen trochu obavy z obvyklé podvečerní bouřky a vichřice, která se blížila od hor. Ale Chaktor to se svými muži i se zajatcem ještě stihl. Včas nastoupili. Než však odstartovali, mutant se vrátil na základnu. Viděl toho dost.

V místnosti, kam teleportoval, ho přivítala maličká Išimatsu.

„Venku je pořádná čina," řekla. „Útěk se podařil?"

Tako mlčky přitakal. Pak se posadil před speciální hypervideofon. Snadno se spojil s Rhodanovým křižníkem.

✧ ➤ ✧

Kakutova zpráva o podařeném útěku došla na palubu před tře mi hodinami. Daleko před křižníkem se vesmírem nesla devátá planeta soustavy slunce Vega.

Nyní se už Rhodan nemohl vrátit na hlavní planetu. Teď už tam o tom útěku věděli. Tako je informoval, že to Thorta vyděsilo. Ale Ferroni nevlastnili žádné hypervysílačky, takže se s Rhodanem nemohli spojit. Nic neviděl, nic neslyšel.

Zato obrazovky superkřižníku byly v plné akci. Třísetčlenná posádka se držela v neustálé bojové pohotovosti.

Jenom personál spojové centrály měl poplach. Všechny přístroje byly obsazeny dvojmo.

Rhodan naprosto klidně postával ve velínu před strukturálním zaměřovačem. Tento přístroj zaznamenával všechny otřesy prostoru široko daleko.

Zatím se ozval několikrát. Všechno směřovalo ke 40. planetě. Takže Topsiderové nadále posilovali svou pozici. Přilétající lodě bezesporu přivážely posily z mateřské planety.

Admirál Nyssen mezitím odvysílal svoji zakódovanou zprávu pro Rhodana: právě onu zprávu, která měla potvrdit informace o údajných souřadnicích Země.

Rhodan zprávě mlčky naslouchal. Chvíli mu to trvalo, ale pak se neudržel a zeširoka se usmál. „Tak vida!" řekl protáhle. „Nyssen se nám prohlásil za admirála!"

„Takovou drzost jsem v životě nezažila!" rozlítila se Thora. „Vy barbaři! Vy podvyvinutí chaotové! Já vás..."

Zmlkla, když spatřila Crestův pohled. Pak se ale znovu obrátila na Rhodana: „Nenávidím vás!"

Kapitán Klein ji chytil za podpaží a vyvedl ji z velínu. Málem totiž omdlela vzteky.

„Zaplať bůh," poznamenal Rhodan. „Není nádherná? Aspoň je upřímná, a toho si vážím. Mohla by být pozemšťankou."

Crest zvedl hlavu a taky se usmál. „Perry - tohle byl patrně největší kompliment, jaký od vás mohla Arkonidanka dostat, že?"

Nikdy předtím muži neviděli svého velitele tak rozpačitého. Nastalo ticho.

„Zapomeňte na to, prosím," řekl Rhodan a v krku mu vyschlo. Pak se rázně otočil k vysílačce. „Vyšlete Nyssenovi dohodnutou zprávu o útoku proti topsiderským jednotkám."

Pár minut nato se zakódovaná zpráva řítila kosmem.

„Já se asi zblázním," mumlal Reginald Bull. „Slyšel jsem dobře? Nyssen má přiletět s osmadvaceti bojovými křižníky? Poslouchej, šéfe, ale..."

„Nedůležité," přerušil ho Rhodan. „Hlavní je, aby si to mysleli Topsiderové. Chtěl bych vidět velitele nějaké flotily, který by na takovouhle zachycenou zprávu nereagoval. My je porazíme, protože myslí přísně logicky. To je všechno. Další zprávy už nesmějí být odvysílány. To by probudilo podezření. Dvě už docela stačily."

„Ale co když je Topsiderové nezachytili nebo nerozluštili?" zneklidněně zjišťoval Crest.

„Žádné strachy... Jestli je topsiderský admirál chytrý, rychle odtud vypadne. Dobře ví, že ani s celou svou flotilou neobstojí proti naší jediné STARDUST II. A co teprve, kdyby se tu skutečně objevila celá flotila takových křižníků? Bully!"

Podsaditý muž zpozorněl. Tenhle tón znal!

„Asi za deset hodin palubního času se budeme vracet na planetu Ferrol. Tam se dozvíme o Chaktorově útěku a hned se pustíme do pronásledování. Ještě než se svou lodí doletí ke čtyřicáté planetě, budeme tam. Jemu to bude trvat čtyřicet hodin, nám jen polovic. Neuškodí, když tam budeme o chvíli dřív. Creste, následujte mě k počítači. Rád bych si ověřil své propočty."

„Vy chcete transitovat?"

Rhodan chvíli přemítal.

„Ne, raději ne. Poletíme za nimi podsvětelnou rychlostí. I tak bychom je měli předehnat. Bully, připrav posádku. Může to být tvrdý oříšek. To by bylo všechno."

Rhodan opustil velín.

✧ ➤ ✧

Ferrol, osmá planeta soustavy Vega a hlavní planeta tamější civilizace, potřebovala celý den na to, aby vyslala do vesmíru všechny své kosmické letky.

Jednalo se o velké množství neforemných vejčitých lodí, přesně těch, které při prvním útoku Topsiderů před časem tak smutně zklamaly.

Neměly energetické ochranné štíty. Palubní zbraně nebyly příliš silné a jenom málo z nich bylo mezitím dozbrojeno arkonidskými termopaprskomety.

Kromě toho byly ferronské lodě příliš pomalé a těžkopádné, než aby obstály v bojových manévrech. Téměř všechny tyto lodě potřebovaly sto hodin času pro zrychlení, než dosáhly rychlosti světla. To, že jejich strojní zařízení bylo naprosto spolehlivé, bylo v těchto souvislostech nedůležité.

Thort považoval Chaktorův útěk za největší možnou tragédii. Jakmile Rhodan odletěl do vesmíru, přikázal na Ferrolu a Rofusu přísná policejní opatření.

Existující opozice sáhla ke zločineckým metodám, aby svrhla Thortovu oficiální vládu.

Tyhle věci už Rhodan neprožíval. Předtím ani nepovažoval za nutné, aby Thorta informoval o dvojím agentovi Chaktorovi.

Proto se ferronská flotila octla ve vesmíru, i když celá neznamenala nic proti jedinému Rhodanovu arkonidskému křižníku.

✧ ➤ ✧

Perry Rhodan už hodinu seděl ve svém pilotním křesle. Pozorně sledoval obrazovky zaměřovačů. Už se octli velmi blízko čtyřicáté planetě. Daleko za nimi se vesmírem vznášelo zdánlivě maličké slunce Vega. Čtyřicátá planeta byla studeným světem, protože obíhala tak daleko od slunce.

„Brzdný manévr zahajujeme za osm vteřin," ozvalo se z reproduktoru.

Rhodan zvedl hlavu. Zahleděl se do zdánlivého chaosu přístrojů a kontrolních čidel.

Vedle něj seděl Reginald Bull.

Kapitán Klein převzal zbraňovou centrálu. Crest a Thora ovládali takzvanou situační automatiku. Jednalo se o zvláštní počítač, který měl rychle vyhodnocovat případné neočekávané události.

Mutanti byli připraveni k zásahu. Měli rezervována křesla v zadním traktu velínu.

Kapitán Klein si byl vědom, že drží v rukou největší moc všech dob. Jeho ovládací panel byl směšně malý, nicméně každé stisknutí tlačítka mohlo způsobit miliardy smrtí. V lodích imperiální třídy Arkonidané stvořili pravé obry, kteří dokázali zničit celé světy. S jejich pomocí kdysi vybudovali svou říši.

Po osmi vteřinách se změnil zvuk ze strojovny. Krátce nato signály hlásily změnu činnosti absorbéru přetížení.

Rhodan se věnoval ručnímu řízení lodi a dělal to s dokonalou jistotou. Na obrazovce před ním probleskovaly hvězdy vesmírného sektoru, kterým letěli.

„Zaměřovače pro velitele!" ozvalo se z reproduktoru. „Cizí lodě na pravoboku!"

Rhodan se nedal vyrušovat. Zdálo se, že si ani nevšiml Bullyho potem zbrocené tváře.

K životu se probouzelo stále víc a víc agregátů. Posádka ještě nikdy nezažila tento křižník v bojové akci. Tohle bylo vůbec poprvé!

Muži naslouchali zvukům a naplňovalo je to úctou.

Opět se ozvaly zaměřovače.

„Letíme přímo do nich," oznamoval Bully.

„Jasně, odpověděl Rhodan. „Však oni to vědí. Rád bych věděl, jestli z nás mají respekt. Kapitáne Kleine, vyčkejte svolení k palbě. Zaměřovače: Objevili jste Chaktorovu loď?"

„Daleko za námi visí ve vesmíru jediná loď. Energetická analýza svědčí o kvantovém pohonu.

„To je on. Prorazíme jejich linii. Až Chaktor přiletí, musíme být velmi zaměstnáni. Topsiderové mu asi budou chtít poskytnout silný doprovod."

V reproduktorech se ozvalo tiché zaúpění a pak Crest: „Neriskujte všechno, Perry! Jak víte, že se Chaktorovi podařilo informovat Topsidery o útěku?“

„Instinkt, Creste, instinkt. Lidé něco takového mají. Na šesti měsících už vědí o údajném příletu mé flotily. Pokud mě ni nemate, Topsiderové drží ztracenou pozici už jen kvůli Chaktorovi a uprchlému soukmenovci. Kleine, za tři minuty budete smět střílet. Pak budeme deset světelných vteřin od nich. Budou pak na dostřel, Creste, že?“

„Samozřejmě,“ sykla pohrdavě Thora. „Hrajete si s něčím o čem nemáte ani tušení.“

„To se teprve uvidí,“ zavrčel Rhodan. Jeho tvář se podobala nehybné masce. Oči měl přilepené k centrální obrazovce.

Hlasy utichly.

Bylo slyšet jen dunění agregátů.

Kolem trupu STARDUST II se už dávno vytvořil pětidimenzionální ochranný štít. Energetické jednotky z normálního prostoru pro něj nebyly nijak nebezpečné. Štít obklopoval loď do vzdálenosti téměř stovky kilometrů.

Křižník se řítil do klínové formace nepřátelských lodí. Tentokrát to bylo vážné. To každý na palubě věděl.

Přibližovali se rychle, tak rychle, že nebylo možné uhnout.

Jenom prolomit.

„Ještěrky zvolily špatnou taktiku,“ řekl kdosi. „Já bych dávno zahájil zpětný let. Takhle nás nezachytí. Proletíme mezi nimi jako stín.“

„Kdo to byl?“ zvolal Rhodan.

„Major Deringhouse, pane.“

„I v případě, že byste měl pravdu, musíte být zticha. Jasné? Jste připraven ke startu?“

„Ano, pane. Tady už to znám. Byl jsem tu s Rousem a Calvermanem.“

Trvalo to jen pár vteřin. Pak se to stalo tak rychle a nekompromisně, že to bylo neodvratné.

STARDUST II letěla už jen rychlostí 80 000 kilometrů za vteřinu. Vřítila se do formace Topsiderů a prorazila ji.

Dvě vteřiny předtím stiskl Klein všemi deseti prsty tlačítka zbraní.

Rhodan zaslechl Bullyho výkřik. Do dunění motorů se ozýval jekot a pískání zbraní, až to znělo jako apokalyptický zánik vesmíru.

Lidské smysly téměř nezaznamenaly náhle se vynořivší objekty. Proběhlo to příliš rychle. Všimli si jen, že se jedna topsiderská loď dostala přímo do dosahu energetického ochranného pole křižníku a že se z ní rázem stal fialový mrak.

Daleko za STARDUSTEM II zůstala dvě taková energetická mračna, ale ještě dál se projevovalo, co dokázal Klein svými slabými prsty.

Tam vzniklo 17 miniaturních sluncí. Ze zasažených lodí zůstaly už jenom expandující plynové mraky.

STARDUST II prorazila první obrannou linii.

„Ne...!“ zaúpěl kapitán Klein. Nechápavě zíral na obrazovky.

„A co jste myslel?“ zvolala Thora. „Copak jste myslel, že technici mé civilizace budují do křižníků vodní stříkačky? Víte vy vůbec, co to obsluhujete?“

„K útoku připravit,“ zahřímal Rhodan. „Kleine, přepněte na gravitační bomby. Vezměte si na mušku třetí měsíc. Je neobydlený, žádný život. Pouze jedna topsiderská stanice. Přiblížím se k němu na tři světelné vteřiny.

Čtyřicátá planeta se mezitím zvětšila do velikosti dýně a brzy zaplnila celou frontální obrazovku velínu. Viděli i čtyři ze šesti měsíců planety. Z levého okraje obrazovky vyplul třetí měsíc.

Klein ho zaměřil. Krátké zabliknutí signalizovalo bojovou připravenost. Chybný zásah byl zcela vyloučen.

Počkal ještě několik vteřin. Pak se malý měsíc octl přesně v cílovém kruhu zaměřovače. Znovu stiskl tlačítko. Jenom jedno jediné.

Ze zbraňových zařízení se uvolnila dvě pobledle zářící spirálovitá tělesa, která neměla s obvyklým pojmem bomba vůbec nic společného. Kromě toho byla rychlá jako světlo a nemateriální. Ani nepatřila do normálního prostoru, protože byla založena na vyšší dimenzi.

Ještě než křižník stačil třetí měsíc přeletět, zablesklo se a měsíc byl pryč.

Neexplodoval, neshořel.

Najednou byl pryč, jako by nikdy předtím neexistoval.

Gravitační bomby rozložily pevnou hmotu a podle zákonů pětidimenzionální matematiky ji vyvrhly do hyperprostoru. Tohle byla nejsilnější zbraň křižníku.

Asi pět milionů kilometrů od cílové planety se STARDUST II zastavila. Brzdný manévr trval deset minut.

Rhodan se pomalu otočil. Ve tváři měl hluboké vrásky, oči propadlé. Nikdo nejásal, nikdo neměl radost. Mlčky se dívali jeden na druhého.

„Počkáme tady,“ povzdychl si Rhodan jako po těžké námaze. „I když jsou Topsiderové nelidští, zákeřní a brutální, už to nemíním opakovat. Počkáme, ať si myslí, co chtějí. Chaktor musí dostat šanci přistát. Kleine, střílet jenom v případě napadení, jasné?“

„Spolehněte se, pane,“ ozvalo se. „Panebože, kdybych neuklidnil svědomí tím, že nás napadla celá flotila, už bych to asi nemohl udělat.“

„Zpráva z počítače,“ ozvala se Thora. „Logické zdůvodnění našeho nečinného čekání. Zničení neobydleného měsíce je chápáno jako demonstrace síly. Konečný argument: čekáme na přílet naší flotily. Proč bychom měli riskovat?“

Rhodan se musel zasmát.

Ne, s takovou působností zbraní nepočítal ani on. Přitom předpokládal, že půjde o superlativy. Nicméně skutečnost překonala i ty.

O chvíli později nabrala STARDUST II rychlost, která mohla být v případě nebezpečí zvýšena na nejvyšší míru. Široko daleko nebylo vidět žádnou topsiderskou loď.

„Na zbývajících pěti měsících se asi dějí hrozný věci," konstatoval Bully. „Rovnováha byla silně narušena. I když bylo číslo tři velmi malé, muselo to jinde způsobit zemětřesení. Pár dní jim potrvá, než se z toho seberou."

„Právě v to taky doufám," zašeptal Rhodan. „Dobrý Bože, proč neodejdou! Proč mě nutí používat tenhle křižník? Udělali by nejlíp, kdyby se odtud ztratili! Proti našim zbraním nemají vůbec žádnou šanci!"

„Zapomínáte na topsiderskou mentalitu," odvětil tiše Crest. „Možná se vám teď smějí. Diví se, že nepokračujete v útoku, když je jasné, že se vám nemůže nic stát. Věřte mi, znám je!"

„Přesto už nezaútočím," opáčil rozhodně Rhodan. „Deringhouse a Nyssene, jste připraveni? Mutanti na palubě?"

„Připraveni!" odpověděl Nyssen do vysílačky.

„Díky! Tako a Rasi Čubaji, vyveďte Chaktora z té myší pasti. STARDUST II vás bude krýt."

✧ ▲ ✧

To žhavé, oheň chrlící monstrum viděl na vlastní oči. Od té chvíle bylo Chaktorovi jasné, na které straně má stát. Když se svou lodí míjel místo neštěstí, musel uplatnit všechny své nejlepší navigátorské schopnosti, aby se úspěšně vyhnul žhavým plynovým mračnům. Potom se stal svědkem zničení nebeského tělesa.

Čekali na něj se zbytkem flotily a v těsné, bojácné formaci ho doprovodili až k šestému měsíci. Ten byl největší ze všech.

Přistání proběhlo velmi spěšně.

Ještěrky se snažily proměnit šestý měsíc v pevnost. Ale všecko tam bylo zcela primitivní, ještě ve stadiu vzniku. Chaktor jasně viděl, jak je ta jejich bašta zranitelná.

Nikde nebyly vidět žádné nákladní lodě. Patrně byly poslány zpátky na mateřskou planetu.

Chaktora a dalšího příslušníka ferronského hnutí odboje z té malé lodi téměř hrubě vytáhli. Dali jim s bídou čas na to, aby si oblékli skafandry.

Když pak byl Chaktor nečekaným způsobem brutálně oddělen od svých lidí, pochopil, že jeho život visí na vlásku.

Zavlekli ho do velké, šestistěnné místnosti, zaplněné nejrůznějšími přístroji. Dýchal ztěžka. Když všude kolem něj pobíhaly ty odporné postavy, zachvátila ho panika.

Přirozeně, že neuměl ještěrky odlišovat od sebe, nejvýš jenom podle uniforem.

Daleko vpředu naslouchal nějaký vysoký důstojník Chrenu Torkovi. Chaktor v něm poznával Chrekta Orna, admirála a šéfa topsiderské invazní flotily.

Chrekt Orn byl pánem života a smrti svých podřízených. Nad jeho rozkaz nebylo. Jemu mohl rozkazovat už jen despota ze vzdálené mateřské planety.

„Stát!" vykřikl ozbrojený strážný.

Chaktor se zastavil. V kapse křečovitě svíral záznam s údaji o sluneční soustavě Capella, která se měla stát údajným Rhodanovým domovem.

Nerozuměl ani slovu. Na duši mu jako temný stín doléhal stále silnější strach. Přirozeně mu bylo jasné, že o nějakých dohodách nebude ani řeči. Nicméně přece jen počítal s trochu lepším zacházením.

Kde zůstal jeho druh? Kam ho odvlekli? Chaktor cítil v ústech slanou tekutinu. Už před chvílí ho odzbrojili. Jinak při sobě neměl nic, čím by se mohl bránit. Rhodan to zakázal.

Ocelově pevné, úzké prsty svíraly jeho paže: Nemohl se pořádně hnout. Ještěrky nevěděly, co je to pojem lidskosti.

Když se ozvalo hluboké hučení a chvěla se podlaha, ještěrky vyskakovaly ze svých křesel. Admirál ostře vyštěkával rozkazy. Otřesy země ustaly, pak přišla druhá vlna. Chaktor vytušil, že to souvisí se zničením třetího měsíce.

Čekal dál. Zazněly varovné signály. Chaktor se usmál. S pocitem mnohem větší svobody pohlédl na přicházejícího Topsidera. Byl si jist, že se tam venku blíží STARDUST II.

„Ty podklady, máte je u sebe!" zakřičel Chren Tork.

„Požaduji jasnou dohodu. Dřív vám nic nevydám..."

Srazili ho k zemi. Roztrhali mu uniformu. Pár vteřin nato měl admirál v rukou malou disketu. Důstojníci s ní spěchali k počítači. Chaktor se opět v duchu zasmál. Určitě se na to podívají. A hezky rychle!

Pak ho dovlekli před svého velitele. Chaktor hleděl do chladných ještěrčích očí.

„Co víte o příletu arkonidských křižníků ze soustavy, kterou nazýváte Capella?"

„Rhodan poslal kurýra," zaúpěl Chaktor bolestí, jak ho strážní ještě pevněji stiskli.

„Mluvte pravdu. Váš podřízený je právě vyslýchán. Jeho mozek zemře, ale poví všechno. Já vás varuji."

Chaktor se zamračil. Tak to tedy bylo!

„Mluvím pravdu. Kurýr odletěl na malé kulovité lodi. Dozvěděl jsem se to od ženy, která mi obstarala disketu. Byla zastřelena. Rhodan čeká na flotilu. Thort je o všem informován."

Následovala vzrušená diskuse mezi štábními důstojníky.

„Tím se nabízí šance!“ pokračoval Chaktor. „Rhodanova mateřská planeta je oslabena...“

Chrekt Orn mávl rukou. Sám dobře věděl, že své stávající pozice na šestém měsíci neudrží.

Přicházela další hlášení. STARDUST II plula kolem čtyřicáté planety, ale neútočila.

„Vyčkává. Čeká na přílet své flotily.“

Velitel se zahleděl Chaktorovi do očí. O pár minut později dostal zprávu z výslechu Chaktorova podřízeného.

„Mozek druhého Ferrona obsahoval známé údaje. Rhodan čeká posily. Těžké křižníky imperiální třídy a bojové křižníky třídy Arkon.“

Chaktor se teprve později dozvěděl, že jeho druh už nežije. Jeho naléhavé námitky ohledně slíbené smlouvy nebyly vyslyšeny. Odvedli ho a zavřeli na jedné z kosmických lodí. Z nejvyšších důstojníků ještěrek už nikoho nespatřil.

✧ ➹ ✧

Obě malé stíhačky vystřelily do vesmíru.

Nedaleko od nich se majestátně nesl obrovitý korpus STARDUST II. Bylo to strašidelné: dokonalý obraz síly a moci.

Major Deringhouse znal situaci. On i Nyssen měli odjištěná impulzní děla. Čekal je náročný let, který se mohl podařit pouze za předpokladu, že jim velký křižník bude krýt záda. Sami by byli ztraceni.

Za Deringhousem vyčkával v provizorní sedačce Tako Kakuta. Aby se tam vůbec vešel, museli vymontovat některé z méně důležitých kontrolních přístrojů.

Nalevo od nich letěla Nyssenova stíhačka. Poznali ho prakticky jen podle emisního chvostu. Jinak byly tyhle stíhačky jako dva mimořádně rychlé stíny. Pokud je nikdo včas neobjeví a nezaútočí na ně, měli šanci.

Na Nyssenových obrazovkách se rýsovaly obrysy křižníku. Rhodan také mířil k šestému měsíci. Tím kryl stíhačky a přitahoval na sebe pozornost zaměřovačů.

Byla to otázka několika málo minut. Měsíc číslo 5 proletěl kolem a šestý měsíc už zaplňoval obrazovky.

„Připravte se,“ ozval se Deringhouse. „Kakuto a Čubaji: výskok se uskuteční za dvaašedesát vteřin. Musíte překonat vzdálenost třiceti dvou tisíc kilometrů. Víc se přiblížit nemůžeme. Zvládnete to?“

To byla oprávněná otázka.

„Panebože, dvaatřicet tisíc kilometrů!“ zasténal Afričan. „To bude stát spoustu sil. Ale půjde to.“

„Oukej,“ přikývl pouze Japonec. „Mám z Venuše tvrdý trénink. Moje hranice nyní leží na padesáti tisících. Nicméně musím přenést dvě transportní kombinézy. Poletíte co možná nejblíže, že?“

Deringhouse mlčky přitakal a dál se věnoval řízení rychlého letu.

„Zaměřovače,“ zašumělo v reproduktorech. To byl Rhodanův hlas. „Dejte si pozor! Právě vyslali do vesmíru lodě. Abyste se jim nedostali před děla! Já obracím. Hodně štěstí.“

STARDUST II uhnula z kurzu a minula šestý měsíc. Byl velký jako solární Merkur.

Deringhouse věděl, že by ho mohl zneškodnit jeden jediný zásah. Na čele mu perlil pot.

V zaměřovači palubního děla se objevil rozeklaný kráter. Za ním, ještě o kus dál, se cosi stříbrně třpytilo. To byly kulaté kopule topsiderské základny.

„Ještě počkejte!“ vykřikl Deringhouse. „Věnují se jen STARDUSTU II. Nyssene, letíme ještě blíž. Pozor, Rasi a Tako, vyskočíte, až vám řeknu, ano?“

Ras Čubai už dávno aktivoval mikroagregát arkonidské kombinézy.

Na obrazovce se vynořila Kakutova tvář. I Japonec už byl připraven. Muži se soustředili.

„Těsně vedle velké kopule. Svítí načervenale, oznamoval Tako. „Máš to, Rasi?“

Nyní už to trvalo jen pár vteřin. Deringhouse obrátil příď stíhačky dolů. Nyssen udělal totéž.

Už dávno byli blíž, než měli původně v plánu. Zhruba 5000 kilometrů nad povrchem ukázal Nyssen palcem dolů. Divoké hučení impulzních děl všecko přehlušilo. I Deringhouse vystřelil.

Impulzní paprsky měly rychlost světla. Prakticky okamžitě dopadly na cíl: kosmodrom. Rázem zničily několik topsiderských lodí.

„Seskočte, teď!“ zařval Deringhouse a ve stejnou chvíli zvedl nos letounu vzhůru. Když se ohlédl, Tako Kakuta už za ním neseděl.

„Můj muž je pryč,“ vzrušeně oznamoval Nyssen. „Všechno v pořádku?“

„Oukej, určitě to zvládli. My ale teď zmizíme. Pod námi to nějak moc ožívá.“

Pro topsiderskou pozemní obranu už bylo pozdě. Když jedna z nejbližších pevností zahájila palbu, obě stíhačky se už změnily ve svítící body. Letěly za STARDUST II na opačnou stranu planety.

✧ ➹ ✧

Mikroreaktor Rase Čubaje běžel úplně tiše. Nezpůsoboval vůbec žádný hluk. Speciální ochranné pole ho činilo neviditelným. Přitom šlo jen o malý technický trik, nic víc!

Stál v odlehlém koutě velínu vlajkové lodi Topsiderů, kde už pět hodin zasedal admirálský štáb. Bylo jasné, že se připravuje na start. Přibývalo rozkazů. Přístroje všude kolem byly pro Rase naprosto cizí, proto zavrhl původní nápad, že je poškodí, aby vyvolal nekontrolovatelný hyperskok.

Navíc se nedostal k počítači. Zato ale udělal něco, co bylo v rámci jeho možností.

Topsiderský vrchní velitel Chrekt Orn se totiž nacházel pod vlivem Rasova arkonidského psychozářiče. Pomocí tohoto přístroje Chrektu Ornovi vsugeroval, aby okamžitě odletěl s celou svou flotilou k údajné Rhodanově mateřské planetě v soustavě slunce Capella.

Dále se Ras postaral o to, že se Chrekt Orn plně věnoval podkladům, které mu přivezl Chaktor.

Navíc se musel starat, aby ho někdo náhodně neodhalil. Jeho úkol byl komplikovaný, ale pro něj nikoliv životně nebezpečný. Bylo totiž v jeho moci kdykoliv zmizet. Pevné stěny přitom nehrály žádnou roli.

Už zhruba půl hodiny věděl, že šéf topsiderské flotily nařídil naprogramovat Rhodanem podstrčené souřadnice transice. Momentálně se všechny topsiderské lodě připravovaly ke splnění nového úkolu.

Čas plynul.

Teleporter sledoval dál, co se děje. Začínalo to být poněkud únavné.

Když společně s Takem rematerializovali na dohodnutém místě, Kakuta opět zmizel. Pod svou kombinézou nesl ještě jednu. Jeho úkolem bylo najít Ferrona Chaktora a vysvobodit ho.

Ras o Takovi zatím nic neslyšel. Vlajková loď Topsiderů byla asi 400 metrů dlouhá. Kde měli Chaktora hledat? Kromě toho ani nevěděli, jestli je vůbec na téhle lodi. Stejně tak ho mohli zavřít někam jinam, nebo ho i zabít.

Tako Kakuta zoufalé a úporně hledal. Už pár hodin procházel chodbami a sledoval malý přístroj, nastavený už před akcí na Chaktorovy mozkové vlny.

Kdyby se na tuhle loď mohl dostat nějaký telepat, úkol mohl být splněn jedním rázem. Ale tuhle šanci měli jenom teleporteři. Telepatické schopnosti neměli. Tako toužil po spolupráci Johna Marshalla.

V pravém uchu měl malý zázrak ferronské mikromechaniky. Vysílačka i přijímač tam našly pohodlně místo ve zvukovodu. Jenom tak se mohl dorozumět s Rasem Čubajem. Přitom doufali, že Topsiderové nezachytí jejich speciální frekvenci. Nicméně síla vysílání byla tak slabá, že to snad ani nepřicházelo v úvahu.

Tako Kakuta přidal do kroku. Byl neviditelný, ale na chodbě se objevila skupina Topsiderů. Chtěl se vyhnout pravděpodobnému prozrazení, kdyby do něj některý z nich narazil.

Schoval se do výklenku a počkal, až přejdou.

„Slyšíš mě, Tako?“ ozvalo se mu v uchu. „Tady Ras. Je čas. Startují asi za deset minut. Našels ho?“

„Ještě ne,“ hlesl Tako. „U tebe všechno oukej?“

„Jasně. Mám ho pořád ještě pod psychozářičem. Právě ho přesvědčuji, že flotila z Capelly každou chvíli dorazí. Pokládá to za svůj vlastní názor. Řádí a požaduje klid. Nechce se nechat zahubit. Čekám. Hledej dál.“

Tako se opět rozběhl po prázdné chodbě. Po několika vteřinách se konečně ozval speciální přístroj. Chaktor tedy byl skutečně někde poblíž. V okruhu deseti metrů.

Tako se rozhlížel.

Nikde neviděl žádné stráže. Zato chodba se zužovala. Nalevo i napravo byla spousta dveří.

Před jedněmi se Tako zastavil. Tady zaregistroval nejsilnější impulzy. Tiché hvízdání přístroje mohlo být nebezpečné. Proto zaměřovač mozkových vln vypnul. Opatrně zaklepal na chladnou ocel dveří. Třikrát krátce, třikrát dlouze, třikrát krátce.

Chaktor vyskočil z lůžka.

Opět se ozval smluvený signál.

Odpověděl na něj stejným způsobem. Nyní si už mohl oddechnout. Za dveřmi stál jeden z Rhodanových mutantů.

✧ ➤ ✧

Tako jednal rychle a promyšleně. Bylo by nesmyslné zdlouhavě hledat otevírající mechanismus. Popadl dezintegrátor a rozstřelil zámek. Dveře se otevřely.

Nezdržovali se příliš dlouhým mluvením. Tako Chaktorovi hodil složenou kombinézu. „Oblečte si ji, víte přece jak,“ naléhal. „Rychle, nezbývá nám moc času. Co je se strážemi?“

Nikdo se o mě nestaral. „Máte něco k pití?“

„Napijte se z klimatizace. Je tam litr vody. Rychle, někdo přichází!“

Chaktor pracoval při světle malé lampičky. Kdyby je teď objevili, byl by ztracen. Naštěstí je minuli bez povšimnutí, ale zato se ozvalo temné dunění motorů.

„Zatraceně, startují,“ ozvalo se v Takově uchu. „Jak jste daleko?“

„Jdeme do velínu. Počkej,“ řekl vyčerpaně Tako. „Musím si oddechnout.“

„Dobře, čekám.“

Za pár minut vyrazili.

Flotila Topsiderů byla mezitím ve volném kosmu, když konečně našli vhodnou příležitost a mohli vklouznout otevřeným vchodem do velínu.

Rase Čubaje našli na smluveném místě.

Vzájemně se nemohli vidět, ale dotýkali se jeden druhého.

„Dobrá, žádné dlouhé řeči,“ šeptal Ras, jehož psychozářič už na admirála nemířil. „Chaktore, umíte s tou kombinézou zacházet? Jestli uděláte chybu, jste v háji.“

„Umím,“ zachvěl se Ferronův hlas. „Co máte v úmyslu? Já neumím teleportovat jako vy.“

„Přímo nade mnou je nouzový východ. Chodba odtud vede do hangáru záchranných člunů. Pomocí paprskometu prořízneme stěnu a necháme se vymrštit do vesmíru.“

Dostali se až do malé haly se záchrannými čluny. Jakmile se za nimi zavřel vnitřní vstup, byli v bezpečí. Topsiderské lodě mezitím neustále zrychlovaly. Během tří hodin musely dosáhnout trojnásobku rychlosti světla. Pak provedou transici. Bylo by šílenstvím čekat na ni.

V hangáru byli ale ještě i Topsiderové. Seděli na druhém konci v otevřené kukani a sledovali obrazovky.

„To se nedá nic dělat,“ tlumeně poznamenal Ras Čubaj. „Oukej, jste připraveni?“

Jeho dezintegrátor pracoval na nejvyšší výkon. Stěna lodi se zamlžila, pak se stala průhlednou a najednou neexistovala.

Chaktor ještě zaslechl výkřik Topsiderů, pak ho uchvátilo silné vzdušné sání a vystřelilo ho otvorem z lodi.

Za pár vteřin bylo po všem. Vlajková loď byla jenom jedním ze vzdalujících se světelných bodů.

Tři muži se bezmocně vznášeli v nicotě. Jenom jejich silné vysílačky pracovaly. Pro výkonné přístroje .STARDUSTU II by mělo být hračkou je zaměřit.

Přiblížili se k sobě a připoutali se ocelovými záchrannými lany. Pochopitelně, že jim bylo jasné, že se nevznášejí, ale letí velkou rychlostí prázdným prostorem za vlajkovou lodí. Ale pro Rhodanův palubní počítač bude hračkou spočítat, kde a jak je zachránit. Tím si byli všichni tři jisti.

✧ ➹ ✧

„Pozor, transice za deset vteřin!“ ozval se počítač.

Perry Rhodan stál skloněn před obrazovkou optického zaměřovače. Právě docílili trojnásobné rychlosti světla, stejně jako prchající topsiderská flotila.

„Pokud teď transitují, udělají to skutečně přesně podle mých propočtů!“ řekl Crest. Tvářil se přísně. V očích měl neobvyklou tvrdost. Rhodan zpozorněl a zahleděl se na něj. Něco se mu nelíbilo...

Topsiderové transitovali.

Otřes prostoru byl tak mocný, že to pocítili i na palubě křižníku, protože se na okamžik mírně zachvěla.

Když se stav lodi normalizoval, více než tři stovky topsiderských lodí byly pryč.

Rhodan se podíval na hodinky.

„Za chvilku jsou v soustavě Capelly. Velmi dobře jste jim i naprogramoval. Zbavili jsme se jich! Teď je jen otázkou, jak se tam zachovají a co podniknou. Myslím, že si brzy uvědomí svůj omyl, respektive že se stali obětí podvodu.“

Crest se obrátil:

„Nevrátí se! Nikdy nezjistí, jakým způsobem jsme je odlákali. Jelikož se řídili přesně podle mých údajů, vyskočí z hyperprostoru přímo v jádru slunce Capella. Je mi to líto, Perry! Ale jsem Arkonidan a zástupce Velkého Impéria. Bylo to mou povinností. Vy za to nenesete žádnou odpovědnost.“

Crest odcházel. Rhodan za ním strnule zíral. Thora následovala příslušníka své civilizace. Její pohled byl poněkud neproniknutelný, když řekla: „Podívejte, Perry, takhle moji předci jednali vždycky. Hlavně si nemyslete, že vybudujete hvězdnou říši pomocí dobrého slova. To nedokázal nikdo před námi a nedokážete to ani vy. Já se postarám o Chaktora. Je vyčerpán.“

Rhodan mlčky pohlédl na Bullyho. Pak na ostatní kolem. Tváře měl najednou bezkrevné. Nikdo nic neříkal.

„Myslím, že se musíme ještě učit,“ řekl nakonec dr. Haggard. „V podstatě mají pravdu.“

„Jsem člověk a člověkem zůstanu,“ odpověděl ztěžka Rhodan. „Vyčkejme času. Topsiderové odtáhli ze soustavy prakticky bez krveprolití a díky našemu rozumu. V budoucnosti nebudeme jednat jinak. Bully, vracíme se.“

Štíhlý muž odcházel. Jenom jeho ramena vypadala sklesle. Myslel na flotilu tří set lodí, která právě rematerializovala uprostřed slunce.